

סֵפֶר זוהר יום הַפְּפוּרִים

הכולל בתוכו כל מאמרי הזוהר ליום הכיפורים

ובוודאי הלומד מאמרים אלו בשבת שבתון,
מכפיל ומשליש זכויותיו עשרת מונים, ושעה
לימוד הזוהר הקדוש ביום הקדוש, יחשב
למאות מיליוני שנות תורה כמבואר בספר
ערכה של שעה וכוח הזוהר חלקים א-ד.
ויתקיים בנו הבטחת משה רעיא מהימנא בדא
יפקון מגלותא ברחמי אמון.

יצא לאור עשרת ימי תשובה תשע"ג

על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פק: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הקדמה

י'תפרסם ה'זוהר ו'ילמדו ה'כל את תורת הזוהר על ידי עיון בספר קדוש זה שאנחנו מוציאים עתה לאור, בעזרת ה' ובסיעתא דשמיא הצלחנו לגמור את ספר הקדוש זוהר ליום הכיפורים, כדי לזכות את ישראל ביום הקדוש הזה, ללמוד ולסיים מאמרי הזוהר השייכים ליום הכיפורים, רבות הזכרנו בספרים הקודמים על הזכות של לימוד הזוהר בשבת קודש, ראה בהרחבה בקונטרסים "ערכה של שעה, ו"כוח הזוהר" חלקים א-ד, וודאי שיום הכיפורים שנקרא שבת שבתון, הזכויות מכפילות את עצמם בפרט שהלימוד יוצא מפה קדוש מתוך צום ובכי ותפילה וצעקה, וודאי שיתקבל הלימוד לרצון לפני ה', להיחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום, וכדאי רבי שמעון לסמוך עליו, ולקרב ק"ץ הגאולה כמו שהבטיח משה רבינו מהימנא בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי אמן כן יהי רצון.

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר
054-7112492

אנחנו
מוגן
לומד זוהר!

שנ"י מועצת גדולי ישראל
למען תורת הדרשב"י

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מִעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינַת עוֹזְנוֹ
אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׂמַעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנֵי. וְעַל יְדֵי זֶה תַּחֲקִיִּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה
(תהילים סא ד-ה) כִּי הִיִּית מַחְסֵה לִי מִגְדֵּל עִז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִנְרָה בְּאֶהְלֵךְ
עוֹלָמִים אַחְסֵה בְּסִתְר כְּנָפֶיךָ סֵלְתָה. וְאִזְכָּרָה שְׂבִלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ
שְׂפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְכוֹת בְּקַבְרָה, לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאֶהְבֵּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדְרִין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֵה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֵלְךָ וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ, וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ. (תהילים צ'

ט"ז י"ז), (סוד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׂקַרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת
תוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמְחַל וְתַסְלַח לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִכְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוּנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְּרֵינוּ אֵלֶּה, וְתַפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֶרֶל בְּסוּדוֹת
תוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוּדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כַּסָּא כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחוּת.

וְתִצְלֵי עָלֵינוּ אֹר מְקוֹר נְשַׁמְתָּנוּ בְּכָל בְּחִינֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
 עֲבָרֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתְ דְּבָרֶיךָ אֱלֹה בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתֶם וְזִכּוֹת
 אֲבוֹתֶם וְזִכּוֹת תּוֹרַתְם וְתַמִּימוֹתֶם וְקִדְשַׁתֶּם יַעֲמֹד לָנוּ לְכָל נַפְשָׁל בְּדַבְרֵי
 אֱלֹה. וּבְזִכּוֹתֶם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאַנּוּ לּוֹמְדִים. כְּמֵאֵמֶר גַּעִים זְמִירוֹת
 יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן
 לְבָבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה צוּרִי וְגֹאֲלִי. כִּי יִהְיֶה יָתֵן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבּוֹנָה:

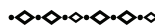
רְבוֹן עֲלְמִין, דַּאֲנַת הוּא מְגַלִּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתְּרָתָא וְגַלִּי רְזִיא. יִהְיֶה רַעְוָא
 מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפּוֹמְנָא, לְקִיָּמָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכַתּוּב,
 וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוֹל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ.
 וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רְזוֹן עֲלָאִין דְּאוּרִיתָא מִפּוֹמָא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָא עֲלָאָה.
 אָמֵן וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנִתְהַר יֵצֵא מֵעֵדֵן לְהִשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים:
 וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ כּוֹהֵר הַרְקִיעַ, וּמִצְדֵיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
 וָעֶד: גַּל-עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

חֲרִינֵי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שָׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כָּל
 אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְלַמּוֹד בְּסִפְר
 הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכֵאֵן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָת...] [יְשׁוּעַת ...]
 [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאָת
 הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיךְ יָמָיו
 וְשָׁנֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבֹתַי שְׁיִתְקַיֵּם בְּנֹו עִתָּה מְקָרָא שְׁכַתּוּב
 "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי בְּסִיתִיךָ לְנַטַע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרִיץ",

להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשומט ופופריא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים פנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"ה הקדוש ובנו רבי אלעזר, וייתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו ברצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עויזנו במהרה בימינו. ויקוים פנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח

התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניה השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה זיהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולירענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובה לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים פנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברכת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בךד ינחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלהיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סוד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשך על מכוננו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לגויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (ס"ת).

תּוֹכֵן הָעֵנִינִים

- א. כאילו התענה תשיעי ועשירי..... א
- ב. ביום הזה יכפר עליכם..... א
- ג. בריאת האדם..... ב
- ד. כח התשובה..... ב
- ה. ממעמקים קראתיך ה'..... ג
- ו. טהרת האדם מהחטא..... ג
- ז. תשעה לחדש..... ד
- ח. שמאלו תחת לראשי..... ד
- ט. דין העולם בראש השנה..... ה
- י. הארת פנים ביום הכפורים..... ה
- יא. התעוררות כנגד הקטרוג..... ו
- יב. ערבוב המקטרג..... ז
- יג. התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים..... ז
- יד. דין ברחמים..... ח
- טו. חשיבות המעשה..... ח
- טז. הארה של מעלה ביום הכפורים..... ח
- יז. הגרלות..... ט
- יח. המלכה מבקשת על בניה..... ט
- יט. חרות ושמחה..... י
- כ. יום כפור – יום של נקיון..... יא
- כא. לבושי כפרה..... יב
- כב. בעשור לחדש השביעי..... יג
- כג. אחד המרבה ואחד הממעיט..... יד
- כד. גודל אהבת ה' לישראל..... טו
- כה. אך – למעט..... טז
- כו. יכפר עליכם..... טז
- כז. מצות התענית ביוה"כ..... ז
- כח. ביום הזה..... יז
- כט. מי שלא סולח לחבירו..... יח
- ל. מקרא קודש יהיה לכם..... כ
- לא. כל נדרי..... כא
- לב. מיתת בני אהרן..... כב
- לג. צער על אבדן הצדיקים..... כב

כג	לד. וירא כי אין איש
כה	לה. גדולת היום
כה	לו. מצוות היום
כו	לז. שעיר לה'
כח	לח. סוד קרבן השעיר
ל	לט. שני הגורלות
ל	מ. שני שעירי עזים לחטאת
לא	מא. ונשא השעיר עליו את כל עונתם
לג	מב. איש עתי
לג	מג. בלעם - רע העין
לד	מד. ושלח ביד איש עתי
לד	מה. טוב עין הוא יברך
לה	מו. קטגור נעשה סניגור
לו	מז. שליחת השעיר לעזאזל
לו	מח. הכל צריך, טוב ורע
לז	מט. הקב"ה חס על ישראל
לח	נ. ביום הזה מזומן המלשין
לט	נא. להעסיק את המקטרג
מב	נב. כחו של שעיר
מב	נג. העוונות חוזרים על ראשי עמו
מג	נד. ושעיר עזים אחד
מד	נה. נושא עוון
מד	נו. כמו למטה כן למעלה
מה	נז. לפני ה' תטהרו
מה	נח. כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים
מו	נט. הקטרת הקטורת
מו	ס. עת רצון ושמחה
מז	סא. ההזאות על הכפרת
מח	סב. במה יודעים אם נתקבלה התפלה
מט	סג. אם שגורה תפילתו בפיו

עיר וקדיש מן שמיא נחית

טו לא תשכח מפּי זרעו

ספר
הזוהר הקדוש
עם לשון הקודש
לש"ס דף היומי

מסכתות
ברכות, שבת

לדאיר את הש"ס באור הזוהר

בדא יפקון מן גלוצא ברחמי

ספר
הזוהר
הקדוש
*
עם
לשון
הקדוש
*
ביאורים
לש"ס דף היומי
ברכות
שבת

זוהר יום הכפורים

כאיילו התענה תשיעי ועשירי

תענו את נפשתיכם, נפשתיכם הוא אמר, פי ישראל נמצאים צדיקים לפני המלך הקדוש, ויהיה הרצון שלהם אל הקדוש ברוך הוא ולהדבק בו כדי שיתכפר להם חטאם. ולכן, מי שאוכל ושותה בתשיעי ומענג את נפשו במאכל ובמשתה, נמצא בעשירי ענוי נפש בשני חלקים, ונמצא כאלו התענה תשיעי ועשירי. את נפשתיכם - להכליל את הכל, גוף ונפש, ולהכניע ביום הזה, כדי לכפר על חטאם.

תענו את נפשתיכם (ויקרא ט"ו), נפשתיכם קאמר, בגין ד'ישראל משתכחין קמי מלכא קדישא זכאין, ויהא רעותא דלהון לגבי קדישא ברוך הוא, ולא תדבקא ביה, בגין דיתכפר להו חוביהו. ועל דא, מאן דאכל ושתי בתשיעאה, ומענגא נפשיה במיכלא ומשתייא, אשתכח בעשיראה ענויא דנפשא בתרין חולקין, ואשתכח כאלו אתעני תשיעאה ועשיראה. את נפשתיכם: לאכללא פלא, גופא ונפשא, ולא תכנגא בהאי יומא, לאתכפרא על חוביהון.

חלק ג
דף ס"ח
ע"ב

ביום הזה יכפר עליכם

למדנו, פי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה?! היום הזה היא צריך להיות! אלא ביום הזה דוקא,

תאנא כי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה. היום הזה מיבעי ליה. אלא ביום הזה דייקא, דביה

אתגלי עתיקא קדישא, לכפרא על חוביהון דכלא.
 שבו מתגלה העתיק הקדוש לכפר על חטאי כלם.

בריאת האדם

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. שנינו, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, רצה לברא אדם. נמלך בתורה. אמרה לפניו: תרצה לברא האדם הזה?! עתיד הוא לחטא לפניך ועתיד הוא להרגיז לפניך. אם תעשה לו כמעשיו, הרי העולם לא יוכל לעמד לפניך, כל שכן אותו האיש. אמר לה: וכי לחנם נקראתי (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים?

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה אלהינו ^{אברהם} ^{היהוה}. תנינו, בשעתא דברא קדשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה בעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, כל שבן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למננא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים.

חלק ג
 דף ס"ט
 ע"ב

כח התשובה

וטרים שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא תשובה. אמר לה לתשובה: אני רוצה לברא אדם בעולם, על מנת שפשטו לך מחטאיהם, שתהיי עתידה לעזב את חטאיהם ולכפר עליהם. ובכל שעה ושעה התשובה זמינה לאנשים, וכשאנשים שבים מחטאיהם, התשובה הזו שבה לקדוש ברוך הוא, והוא מכפר על הכל, והדינים

ועד לא ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובון לך מחוביהון, דתהוי זמינא למשבק חוביהון, ולכפרא עלייהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא, וכד בני נשא תייבין מחוביהו, האי תשובה תבת לגבי קדשא בריך הוא, וכפר על כלא,

וְדִינֵינוּ אֶתְּכַפֵּיין, וּמִתְבַּסְּמֵן כְּלָהוּ, וּבֵר נִכְנָעִים, וְכֻלָּם מִתְבַּשְׂמִים, וְאָדָם נֵשׂ אֶתְדְּכִי מִחוּבִיָּה. נִטְהַר מִחֻטָּאוֹ.

ממעמקים קראתיך ה'

אִימְתִי אֶתְדְּכִי בֵר נֵשׂ מִחוּבִיָּה
בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּהֵאִי
 תְּשׁוּבָה בְּדָקָא חֲזִי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
 דְּתָב קָמִי מְלָפָא עֲלָאָה, וְצִלִּי (דף ע'
 ע"א) צְלוּתָא מַעֲוִמְקָא דְלָפָא, הָדָא
 הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
 יְהוָה ^{אֵלֵינוּ רַבִּי} _{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
 יְהוָה ^{אֵלֵינוּ רַבִּי} _{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}, אֶתֶר גְּנִזִּי הוּא
 לְעִילָא, וְהוּא עֲמִיקָא דְבִירָא, וּמֵהֵאִי
 נִפְקִין נַחְלִין וּמְבוּעִין לְכָל עֵיבָר,
 וְהוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקְתָּא אֲקָרִי
 תְּשׁוּבָה. וּמֵאֵן דְּבַעִי לְאַתְבָּא
 וְלֹאֲתַדְבָּאָה מִחוּבִי, בְּהֵאִי עֲוִמְקָא
 אֲצִטְרִיךְ לְמַקְרִי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
 הָדָא הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
 יְהוָה ^{אֵלֵינוּ רַבִּי} _{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}.

מזהרת האדם מהחטא

תְּאֵנָא, בְּשַׁעְתָּא דְהוּה בֵר נֵשׂ חָב
 קָמִי מְאָרִיָּה, וְקָרִיב קְרַבְנִיָּה
 עַל מַדְבַּחָא, וְכֵהָנָא מְכַפֵּר עָלֶיהָ,
 וּבַעִי בְּעוּתִיהָ עָלֶיהָ, מִתְעַרְוִין רַחְמִי,
 וְדִינֵינוּ מִתְבַּסְּמֵן, וְתְּשׁוּבָה אָרִיק
לְמַדְנוּ, בְּשַׁעְתָּא שְׁהִיָּה אָדָם חוּטָא
 לְפָנֵי רַבּוּנּוֹ וּמַקְרִיב קְרַבְנּוֹ
 עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהִכְהֵן מְכַפֵּר עָלָיו
 וּמְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ עָלָיו, מִתְעוֹרְרִים
 רַחְמִים, וְהַדְיָנִים מִתְבַּשְׂמִים,

והתשובה מריקה ברכות במענינות
 ששופעים ויוצאים, וכל המאורות
 מתברכים כאחד, והאדם נטהר
 מחטאו.

במבועין דנגדין ונפקין,
 ומתברכין בלהו בוצינין כחדא, ובר
 נש אתדכי מחוביה.

תשעה לחדש

למדנו, מכל חטאתיכם לפני ה'.
 כיון שכתוב מכל
 חטאתיכם, למה לפני ה'? אלא אמר
 רבי יצחק, לפני ה' ממש.

תאנא, מכל חטאתיכם לפני
 יהוה ^{אדון רב} ^{התהוה ויהיה}, כיון
 דכתיב מכל חטאתיכם, אמאי לפני
 יהוה ^{אדון רב} ^{התהוה ויהיה}. אלא אמר רבי יצחק,
 לפני יהוה ^{אדון רב} ^{התהוה ויהיה} ממש.

חלק ג
 דף ס"ז
 ע"א

ששנינו, מראש חדש הספרים
 פתוחים והדינים דנים.
 בכל יום בתי הדין נמסרים
 להפתח לדין, עד אותו יום שנקרא
 תשעה לחדש. באותו יום כל הדינים
 עולים לבעל הדין ומתקנים פסא
 עליון של רחמים למלוך הקדוש.
 באותו יום צריכים ישראל למטה
 לשמח בשמחה לפני אדונם שעתיד
 ליום אחר לשבת עליהם בפסא
 הקדוש של רחמים, בכסא של
 ותרגות.

דתניא, מרישא דירחא ספרין
 פתיחין, ודייני דיינין. בכל
 יומא ויומא בתי דינין אתמסרין,
 לאתפתחא בדינא, עד שהוא יומא
 דאקרי תשעה לירחא. בההוא יומא,
 סלקין דינין בלהו למארי דדינא,
 ומתקני כורסייא עלאה דרחמי,
 למלכא קדישא. בההוא יומא בעאן
 ישראל לתתא, למחדי בחדוותא
 לקדמות מאריהון, דזמין ליומא
 אחרא, למיתב עליהו בכורסייא
 קדישא דרחמי, בכורסייא
 דוותרגותא.

שמאלו תחת לראשי

אחר כן באה המלכה, ומתבקשים
 בני ההיכל בתשיעי לחדש
 לעשות חדוה ולטבל בנהר, לטהר

לבתר אתיאת מטרוניתא, ובעיין
 בני היכלא בתשעה לירחא,
 למעבד חדוותא, ולמטבל בנהרא,

חלק ג
 דף ר"ד
 ע"ב

עצמם בזווג המלכה ביום האחר, הוא זוג שְׁלָה לְשִׁים שְׁמַאל תַּחַת רֵאשָׁה (ראש המלך), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וְאִזּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית עַל חֲטָאֵיהֶם, וּמִכְפָּרַת לָהֶם. שְׁהַרִי הָאֵם הַעֲלִיזָה מְאִירָה פְּנֵיהָ לַמַּלְכָּה בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִים כָּל בְּנֵי הַיִּכְלָא, כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁמַאל מְקַבֵּל אוֹתָהּ בְּיוֹם הַזֶּה, שְׂרָאשׁ הַמַּלְכָּה עַל הַשְּׁמַאל.

לְדַכָּאָה גְּרַמְיֵיהּ בְּזוּגָא דְּמַטְרוֹנִיתָא, בְּיוֹמָא אַחְרָא, הוּא זְווגָא דִּילָהּ לְשׁוּוּאָה שְׁמַאלָא תַּחַת רֵישָׁהּ, (נ"א רֵישָׁא דְּמַלְכָּא) כְּמָה דְּאֵת אָמַר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וּבְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוֹבֵייהּ, וּמִכְפָּרָא לָהּ. דְּהָא אִימָא עֲלָאָה אַנְהִירַת אַנְפָּהָא לְמַטְרוֹנִיתָא בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִין כָּל בְּנֵי הַיִּכְלָא. כִּיּוֹן דְּשְׁמַאלָא מְקַבֵּלָהּ לָהּ בְּהַאי יוֹמָא, דְּרֵישָׁא דְּמַטְרוֹנִיתָא שְׂרִיִּיא עַל שְׁמַאלָא.

דִּין הָעוֹלָם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה

עוֹד אָמַר לָהֶם, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה הִיא בְּעוֹלָם. מַה זֶה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה? זֶה בֵּית דִּין הַתַּחַתוֹן [נ"א זֶה רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ] שֶׁמִּתְעוֹרֵר לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין וְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

תַּו אָמַר לוֹן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אַתְּעוֹרַתָּא קְדָמָאָה אִיהּ בְּעֲלָמָא. מְאִי אַתְּעוֹרַתָּא קְדָמָאָה. דָּא בִּי דִּינָא דְּלַתְתָּא (נ"א דָּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ) דְּאַתְּעַר לְמִידוֹן עֲלָמָא. וְקְדָשָׁא בְּרִידָהּ הוּא יְתִיב עַל עֲלָמָא בְּדִינָא וְדָוִין עֲלָמָא.

חלק א
דף ס"ד
ע"א

הַאֲרַת פְּנִים בְּיוֹם הַכְּפוּרִים

וְשׁוֹלְטָא בֵּית הַדִּין [שְׁלִמְטָה] הַזֶּה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכְּפוּרִים שְׁמַאֲרִים פְּנֵיהּ, וְלֹא נִמְצָא נַחֵשׁ מְלַשִּׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא מִתְעַסֵּק בְּמָה שְׁמִבִּיאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, שֶׁהוּא מִצַּד רוּחַ הַטְּמָאָה כְּרָאוּי לוֹ.

וְשְׁלִטָּא הִיא בִּי דִּינָא לְמִידוֹן עֲלָמָא, עַד יוֹמָא דְּכַפּוּרֵי דְּנְהַרִין אַנְפָּהָא, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח חוּיָא דְּלַטוֹרָא בְּעֲלָמָא. דְּאִיהּ אַתְּעַסֵּק בְּמָה דְּאַתִּין לִיהּ הִהוּא שְׁעִיר דְּאִיהּ מִסְטְרָא דְּרוּחַ מִסְאָבָא כְּדָקָא חוּיָא לִיהּ. וּבְגִין

ומשום שמתעסק באתו שער, לא קרב למקדש.

ושער זה כמו אותו שער של ראש חדש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה [כף בראש השנה] [מאירים] [פני המקדש]. ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחטאיהם מתבטלים.

התעוררות כנגד הקטרוג

בא ראה, כמו זה בראש השנה ויום הכפורים, שנמצא הדין בעולם, הוא עומד לקטרוג, וישראל צריכים להתעורר בשופר ולעורר קול שפלול בא"ש ומי"ם רוח ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול מתוך השופר.

ואותו קול עולה עד מקום שיושב כסא הדין ומכה בו ועולה. פיון שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב נתקן למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים. שהרי כמו שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול בא"ש ורו"ח מי"ם שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם מתעורר למעלה שופר. ואותו קול שפלול בא"ש ומי"ם רוח נתקן, ויוצא זה מלמטה וזה מלמעלה,

דאתעסק בה הוא שער לא קריב למקדש.

ושער דא כהוא שער דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפיה דראש השנה (ג"א כד בראש השנה) (ג"א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל כלהו משכחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתעבר חובייהו.

תא חזוי, כגוונא דא ביום ראש השנה ויום הכפורים דדינא אשתכח בעלמא, איהו קאים לקטרנא וישראל בעיין לאתערא בשופר, ולא תערא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א ואתעבידו חד, ולא שמעא ההוא קול מגו שופר. וההוא קול סלקא עד אתר דכרסאי דדינא יתבא וכמש בה וסלקא. ביון דמטא האי קול מתתא, קול דיעקב אתתקן לעילא, וקדשא בריך הוא (דף קיד ע"ב) אתער רחמי, דהא כגוונא דישראל מתערי לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א דנפקו כחדא מגו שופר, הכי נמי אתער לעילא שופר. וההוא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א אתתקן, ונפק דא מתתא ודא מעילא,

חלק א
דף ק"ד
ע"א

ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו. ונתקן העולם ונמצאים הרחמים.

ערבוב המקורג

וזהו מקורגא אערבב דחשיב ואתו מקורג מתערבב, שחושב לשלט בדין ולקורג בעולם, ורואה שמתעוררים רחמים. אז מתערבב ותש פחו ולא יכול לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא דן את העולם ברחמים. שאם תאמר שנעשה דין - לא כף! אלא מתחברים רחמים עם דין, והעולם נדון ברחמים.

וזהו מקורגא אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקורגא בעלמא, ורחמי דמתערי רחמי, כדין אערבב ואתשש חיליה ולא יכיל למעבד מידי, וקודשא בריך הוא דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דדינא אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

בא ראה, כתוב (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, שהלבנה מתכסה, שהרי אז שולט הנחש הרע ויכול להזיק לעולם. וכשמתעוררים רחמים, עולה הלבנה ומעברת משם, והוא מתערבב ולא יכול לשלט, ועובר שלא יתקרב לשם, ולכן בראש השנה צריך לערבב אותו כמי שמתעורר משנתו ולא יודע כלום.

תא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא. דהא כדין שלטא האי חיוויא בישא ויכיל לנוקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן, ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום.

התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים

ביום הכפורים צריך לנוח ולעשות לו נחת רוח בשעיר שמקריבים לו, ואז מתהפך לסניגור על ישראל, אבל ביום של ראש

ביום הכפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה, וכדין אתהפך סניגוריא עליהו דישראל, אבל ביומא דראש

השנה אתערבב דלא ידע ולא יכיל
 למעבד כלום. חמי אתערותא דרחמי
 סלקין מתתא, ורחמי מלעילא
 וסיהרא סלקא בינייהו. כדין
 אתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל
 לשלמאה.

השנה מתערבב, שלא ידע ולא יכיל
 לעשות כלום. רואה התעררות של
 הרחמים עולים מלמטה ורחמים
 מלמעלה והלבנה עולה ביניהם, אז
 הוא מתערבב ולא ידע כלום ולא
 יכול לשלט.

דין ברחמים

וקודשא בריך הוא דן להו לישראל
 ברחמי, וחיים עליהו
 ואשתכח להו זמנא כל אגון עשרה
 יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים
 לקבלא כל אגון דתתיבין קמיה
 ולכפרא לון מחובייהו וסליק לון
 ליומא דכפורי.

והקדוש ברוך הוא דן את ישראל
 ברחמים וחס עליהם
 ומוצא להם זמן כל אותם עשרה
 ימים שבין ראש השנה ליום
 הכפורים לקבל את כל אותם
 השבים לפניו ולכפר להם מחטאייהם
 ומעלה אותם ליום הכפורים.

חשיבות המעשה

ועל דא בכולא קדשא בריך הוא
 פקיד לון לישראל למעבד
 עובדא בגין דלא ישלום עליהו מאן
 דלא אצטריך, ולא ישלום עליהו
 דינא, ויהון בלהון זכאין בארעא (דף
 קטו ע"א) כרחימו דאבא על בנין, וכולא
 בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא
 מלין.

ועל זה בכל מצוה הקדוש ברוך הוא
 את ישראל לעשות מעשה, כדי
 שלא ישלט עליהם מי שלא צריך
 ולא ישלט עליהם הדין ויהיו כלם
 צדיקים בארץ פאהבת האב על
 הבנים [בני אדם], והכל תלוי
 במעשה ובדבורים, והרי בארנו
 הדברים.

הארה של מעלה ביום הכפורים

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי
 אומר ביומא דכפורי.

מתי עומדת בהארה של למעלה?
 היה אומר ביום הכפורים.

חלק ב
 דף קפ"ד
 ע"ב

וביּוֹמָא דְכַפּוּרֵי אַתְנַהֵיר הֵהוּא אַבְנֵן טָבָא, בְּנִהֵירוּ דְלְעִילָא, מְגוּזָה נִהֵירוּ דְעִלְמָא דְאַתִּי, (וְאַתְעַרְבֵי הֵהוּא דְלְטוּרָא) וְכִדְרִין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַד שְׁעִיר, וּמִשְׁדְּרִין לְהַאי מִדְבְּרָא תְקִיפָא, דְאִיהוּ שְׁלֵטָא עֲלֵיהּ.

וביּוֹמֵי הַכַּפּוּרִים מֵאִירָה הָאֲבֵן הַטּוֹבָה הֵיאָה בְּאוֹר שֶׁל לְמַעַלָּה מִתּוֹךְ הָאוֹר שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, (וּמִתְעַרְבֵב הַמְקַטְרֵג הֵהוּא), וְאִזּוּ מְתַקְנִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה שְׁעִיר אֶחָד, וְשׁוֹלְחִים לְמַדְבַּר הַזֶּה הַחֲזֵק שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עֲלָיו.

וּבְיוֹמָא דְכַפּוּרֵי אַתְנַהֵיר הֵהוּא אַבְנֵן טָבָא, בְּנִהֵירוּ דְלְעִילָא, מְגוּזָה נִהֵירוּ דְעִלְמָא דְאַתִּי, (וְאַתְעַרְבֵי הֵהוּא דְלְטוּרָא) וְכִדְרִין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַד שְׁעִיר, וּמִשְׁדְּרִין לְהַאי מִדְבְּרָא תְקִיפָא, דְאִיהוּ שְׁלֵטָא עֲלֵיהּ.

הגְרָלוֹת

כְּתוּב (ויקרא טו) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לֵה' וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאֵל. זֹהִי הַשְּׁמִטָּה הֵיאָה שֶׁל הַמְקַטְרֵג הֵהוּא, כְּדֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמִזְמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדַע שְׂאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֵאשׁוֹ וְעַל הָעֵם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ.

כְּתוּב (ויקרא טו) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לְיְהוָה, וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאֵל. דָּא אִיהוּ הֵהוּא חֲדוּה דְהֵהוּא דְלְטוּרָא, בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִטִּיל עִמִּיהּ גּוֹרֵל, וּמִזְמִין לִיהּ, וְלֹא יוֹדַע דְנֹר דְדִלִּיק אִטִּיל עַל רֵישִׁיהּ, וְעַל עִמָּא דִלִּיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אֱמָר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ.

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"ב

הַמְלָכָה מִבְּקִשְׁתָּ עַל בְּנֵיהּ

וְסִימְנִיהּ, (אסתר ה) אַף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמְלָכָה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה כִּי אִם אוֹתִי. וְכַתּוּב, וַיֵּצֵא הֶמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב. בַּחֲלֵק הֵהוּא שְׁנוּטֵל, וְהוֹלֵךְ לוֹ. וּבִסּוּף, כַּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיזוֹן לְבֵית הַמְלָכָה, הַמְלָכָה מִבְּקִשְׁתָּ עֲלֵיהּ וְעַל בְּנֵיהּ וְעַל עַמָּהּ מִן הַמֶּלֶךְ.

וְסִימְנִיהּ, (אסתר ה) אַף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמְלָכָה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה כִּי אִם אוֹתִי. וְכַתּוּב, וַיֵּצֵא הֶמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב. בְּהֵהוּא חוּלְקָא דְנִטִּיל, וְאִזִּיל לִיהּ. וְלִבְתֵּר כִּד אֶתִּי מְלָכָא עֲלָאָה, לְבֵי מְטְרוֹנִיתָא, מְטְרוֹנִיתָא תְבַעַת עֲלָהּ, וְעַל בְּנֵהּ, וְעַל עַמָּא מִן מְלָכָא.

וּאֶפְלוּ בְזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּת
 וּמִתְפַּלְלִים תְּפִלוֹת בְּכָל
 יוֹם, הִיא עוֹלָה בְּיוֹם זֶה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַעֲלִיזוֹן וּמִבְקֻשָּׁת עַל בְּנֵיהֶ, וְאִז
 נִגְזְרוֹת כָּל אוֹתָן נִקְמוֹת שְׁעִתִּיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת עִם אָדוֹם,
 וְנִגְזַר אִיךָ עֲתִיד הַמֶּקְטָרֵג הַזֶּה לַעֲבֹר
 מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כה) בַּלֵּע
 הַמּוֹת לְנֶצַח.

וְסִימְנָהּ - בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת (אסתר ז) כִּי
 נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹה בְּנֹק הַמֶּלֶךְ. מַה זֶה בְּנֹק
 הַמֶּלֶךְ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ז) וְהִכְרִיתוּ
 אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה
 לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שֶׁהֲרִי הַשֵּׁם הַעֲלִיזוֹן
 לֹא מִתְקַיֵּם בְּקִיּוּמֵנו, וְזֶהוּ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ.

וּאֶפְלוּ בְּזִמְנֵי דִישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא,
 וְצִלוּ צְלוֹתֵין בְּכָל יוֹמָא,
 אִיהִי סְלִקַת בְּיוֹמָא דָּא, לְקָמֵי מַלְכָּא
 עֲלָאָה, וְתִבְעַת עַל בְּנֵהָא. וְכִדִּין
 אֲתִגְזְרוּ, כָּל אִינוּן נִוקְמִין, דְּזִמְנֵין
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ עִם אָדוֹם,
 וְאֲתִגְזַר הִיךָ זִמְנֵין דְּלִטּוֹרָא דָּא
 לַאֲתַעֲבְרָא מֵעֲלָמָא, כְּמָה דְּאֵת דְּאֵמַר
 (ישעיה כה) בַּלֵּע הַמּוֹת לְנֶצַח.

וְסִימְנָהּ, בְּזִמְנֵי דְּגְלוּתָא (אסתר ז) כִּי
 נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹה בְּנֹק הַמֶּלֶךְ. מָאִי בְּנֹק
 הַמֶּלֶךְ. כְּמָה דְּאֵת דְּאֵמַר, (יהושע ז)
 וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה
 תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. דְּהָא שְׁמָא
 עֲלָאָה, לֹא אֲתִקְיִים בְּקִיּוּמֵיהֶ, וְדָא
 אִיהוּ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ.

חרות ושמחה

וְאִז, וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה. אִז אֹר הַפְּנִים וְכָל
 שְׂמִיחָה נִמְצְאָת, וְיִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים
 לְחֵירוֹת בְּיוֹם הַהוּא. וְאִז, מֵהַיּוֹם הַהוּא
 וְהִלְאָה, חֵירוֹת וְשְׂמִיחָה בְּגִלוּי לְשִׁלֹּט
 עֲלֵיהֶם, וְאִז צְרִיף לְשִׁמּוֹחַ עִמָּהֶם.
 מִכָּאן וְהִלְאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְנָנוּ לוֹ חֵלֶק
 לְהִתְרַחֵק מֵהֶם, כִּף גַּם נוֹתְנִים לְשֹׂאֵר
 הָעַמִּים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם לְמִטָּה.

וְכִדִּין וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה כִּדִּין, נְהִירוּ דְּאִנְפִּין,
 וְכָל חִירוּ אֲשַׁתְּכַח, וְיִשְׂרָאֵל נִפְקִי
 לְחִירוּ, בְּהַהוּא יוֹמָא. כִּדִּין מֵהַהוּא
 יוֹמָא וְלְהִלְאָה, חִירוּ וְחִדּוּה
 בְּאֲתִגְלִיָּא, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהֶוּ, כִּדִּין
 בְּעֵי לְמַחְדֵי עִמָּהוֹן, מִכָּאן וְלְהִלְאָה,
 כְּמָה דְּיִהְבּוּ לִיהֶ חוּלְקָא לַאֲתַפְרָשָׁא
 מִנְהוֹן, דְּכִי נְמִי יִהְבּוּן לְשֹׂאֵר עַמִּין,
 לַאֲתַפְרָשָׁא מִנְהוֹן לְתַתָּא.

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"ב

יום כפור - יום של נקיון

כפור, מדוע נקרא כפור? אלא מפני שמונקה כל טמאה ומעביר אותה מלפניו ביום ההוא. ועל זה יום כפור יום של נקיון, וכך קוראים לו, שכתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כי היום הזה צריך לו לכתוב! מה זה כי ביום הזה? אלא משום שמוטהר מקדוש למעלה ומתנקה (ומאיר), כתוב כי ביום הזה יכפר עליכם. יכפר וינקה בתחלה ביום הזה, כפי שיטהר, ולבסוף עליכם.

עוד, יכפר ביום הזה, וינקה לו בתחלה. וכל זה עליכם, בסבתכם צריך לנקות אותה, ולטהר אותה תחלה. יכפר - מי יכפר? אלא זהו עולם העליון שמואיר ומנקה לכלם. ועל זה כל צדדים רעים, שנקראים מצולות ים, עוברים, וכמו שאותן מצולות ים תלויות, כך גם תלויות שערות (שלו, שהוא צד) שלו, שהוא צד שלהם, ושער של הצד שהוא לא חלק.

כמו זה כתוב, (סו) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

כפור, אמאי אקרי כפור, אלא בגין דנקי כל מסאבו, ואעבר ליה מקמיה, ביהוה יומא. ועל דא, יום כפור: יומא דנקיוותא, והכי קרינא ליה. כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, כי היום הזה מובעי ליה, מאי כי ביום הזה. אלא בגין דאתדכי מקדשא לעילא, ואתנכי (נ"א ואתנהיר), כתיב כי ביום הזה יכפר עליכם, יכפר וינקי בקדמיתא ביום הזה, בגין דיתדכי, ולבתר עליכם.

תו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגיבון אצטריך לנקאה ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא בלהו סטרין בישין, דאקרון מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, הכי נמי תלייא שערא (ס"א דליה, דהוא סטרא וכו') דליה כל ההוא סטרא דלהו, ושערא דהווא סטרא לא שעיע.

בגוונא דא כתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

לבושי כפרה

והיא יום הכפורים, וכשמתקשטת לפניו בלבושים יפים, שהם לבושי כפרה, היא נקראת הציץ שלו, המצנפת שלו, האבנט שלו. היא כלולה מארבעה בגדי לבן מצד הימין, ומארבעה בגדי זהב מצד השמאל. באותו זמן שמתקשטת בלבושים הללו של כפרה, נאמר בה ותלבש אסתר מלכות, ובהם נכנסת לפני ולפנים. זהו שכתוב ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, ובהם נשאה חן בעיניו, וסוד הדבר - וראיתה לזכר ברית עולם, ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר.

ואיהי יום הכפורים, וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין דאינון לבושי כפרה, אתקריאת ציץ דיליה, מצנפת דיליה, אבנט דיליה, איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא, ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא, בהווא זמנא דאתקשטת באליון לבושין דכפרה אתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורוא דמלה וראיתה לזכור ברית עולם (בראשית ט ז), ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט יט).

תיקוני זוהר דף ב"ז ע"ב

בעשור לחדש השביעי

פְּתוּב (במדבר כט) וּבְעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתוּב (ויקרא כג)
אֲךָ בְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ. בְּעֶשְׂוֹר - בְּעֵשִׂירִי
צָרִיף לוֹ לֹמַר! מַה זֶה בְּעֶשְׂוֹר? אֵלֶּא
מִשּׁוּם שֶׁעֲתָה בְּיוֹם זֶה, כָּל מַדְרָגוֹת
עֲלִיוֹנוֹת בָּאוֹת אֵלָיו עַל אֵלָיו לְשֵׁרוֹת
עַל הַלְבָנָה וּלְהָאִיר אוֹתָהּ, וְכָלֵן בְּסוּד
שֶׁל עֶשֶׂר, עַד שֶׁעוֹלָה לְמֵאָה. וְכֹאשֶׁר
עוֹמְדֵת בְּסוּד שֶׁל מֵאָה, אָז הַכֹּל
אֶחָד, וְנִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל זֶה
בְּעֶשְׂוֹר, כִּמוֹ שֶׁאֲתָה אוֹמֵר זְכוּר,
שְׁמוֹר, שֶׁכֹּלֶם בָּאִים כְּדֵי לְעֶשֶׂר
וּלְהָאִיר בְּסוּד שֶׁל עֶשֶׂר.

הַחֲזִיר הַזֶּקֶן הַזֶּה רָאשׁוֹ כִּנְגַד רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לוֹ, (רַבִּי שְׁמַעוֹן)
הֲרִי יַדְעָתִי שֶׁשְּׂאֵלָה תִקְשֶׁה בְּכֹאן,
בְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר לוֹ רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וַדָּאִי, (זֶה בְּעֵשִׂירִי נִכּוֹן הוּא וְכֵן הוּא,
אֲבָל בְּעֶשְׂוֹר מַדּוּעַ נִכּוֹן) בְּעֶשְׂוֹר נִכּוֹן הוּא. אִם
כֵּן הוּא, מַדּוּעַ עוֹלָה לְמֵאָה? וְהֲרִי
מִהַפְּסוּק לֹא נִרְאָה, אֵלֶּא שֶׁעוֹלָה
לְשִׁבְעִים, מִמִּשְׁמַע שְׁכַתוּב בְּעֶשְׂוֹר
לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְכֹאשֶׁר מְעֵשְׂרִים
לְשִׁבְעִי עֶשֶׂר פְּעָמִים, הֲרִי וַדָּאִי
עוֹלָה לְשִׁבְעִים. אָמַר לוֹ, עַל זֶה
הַחֲזִירִי רֹאשִׁי כְּלַפִּיָּה, שֶׁהֲרִי יַדְעָתִי
שֶׁחֲכַם אֲתָה.

פְּתוּב (במדבר כט) וּבְעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתוּב (ויקרא כג)
אֲךָ בְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ. בְּעֶשְׂוֹר,
בְּעֵשִׂירִי מִיִּבְעִי לִיהֵ, מֵאִי בְּעֶשְׂוֹר.
אֵלֶּא, בְּגִין דְּהִשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָּא, כָּל
דְּרַגְיָן עֲלֵאִין, אֲתִיָּין אֵלֵין עַל אֵלֵין,
לְמִשְׁרֵי עַל סִיְהָרָא, וְלֹאֲנַהֲרָא לָהּ.
וְכִלְהוּ בְּרֹזָא דְעֶשֶׂר, עַד דְּסִלְקָא
לְמֵאָה. וְכַד קִיָּיֵמָא בְּרֹזָא דְמֵאָה, כְּדִין
כִּלְא חַד, וְאִקְרִי יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל
דָּא בְּעֶשְׂוֹר, כְּמָה דְאֲתִי אֹמֵר זְכוּר,
שְׁמוֹר, דְּכִלְהוּ אֲתִיָּין בְּגִין לְעֶשְׂרָא
וְלֹאֲנַהֲרָא בְּרֹזָא דְעֶשֶׂר.

אֲהַדְרִי הַאי סְבָא רִישִׁיָּה לְקַבְלִיהִ
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לִיהֵ, (רַבִּי
שְׁמַעוֹן) הָא יַדְעָנָא דְשְׂאֵלְתָא תַבְּעִי
בְּהַאי, בְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר
לִיהֵ רַבִּי שְׁמַעוֹן וַדָּאִי, (ס"א דָּא בְּעֵשִׂירִי
יָאוֹת הוּא, וְהִכִּי הוּא, אֲבָל בְּעֶשְׂוֹר אֲמַאי וְכוּ')
בְּעֶשְׂוֹר יָאוֹת הוּא. אִי הִכִּי הוּא,
אֲמַאי סְלִיק לְמֵאָה, וְהָא מִקְרָא לֹא
אֲתַחֲזִי, אֵלֶּא דְסִלִּיק לְשִׁבְעִין, מִשְׁמַע
דְּכַתְּיב בְּעֶשְׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וְכַד
מְעֵשְׂרִי לְשִׁבְעֵאָה עֶשֶׂר וּמְנִין, הָא
וַדָּאִי סְלִיק לְשִׁבְעִין. אָמַר לִיהֵ, עַל דָּא
אֲהַדְרִנָּא רִישָׁא לְגַבְדָּא, דְּהָא יַדְעָנָא
דְּחַכְיָמָא אֲנִתָּ.

בֹּא וְרֵא, שְׁנֵי סוּדוֹת פָּאן. אַחַד, שְׁהָרֵי הַלְבָּנָה נִקְרָאת חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וּמִפְּנֵי כֵן נִקְרָא חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי עֶשְׂוֹר, מִפְּנֵי שֶׁפְּשָׁמְאִירִים לֵה עֶשְׂוֹר פְּעָמִים - הָרֵי מֵאָה. וְעוֹד, דְּבַר זֶה שְׁאֲמַרְתָּ, וְדָאֵי לְשִׁבְעִים עוֹלָה בְּיוֹם זֶה (וּבַמְדֻרְגָה שֶׁל שִׁבְעִים הִיא, וּבַמְדֻרְגָה שֶׁל מֵאָה הִיא, לְדֻרְגָה שֶׁל מֵאָה לְהַשְׁלִים וּלְהֵאִיר). וּבַדְרֻגָה זוֹ שֶׁל שִׁבְעִים, שְׁהָרֵי בְּיוֹם זֶה נוֹטֵל לְכָל עִם יִשְׂרָאֵל לְדוֹן, וְכֻלָּם עוֹמְדִים בְּנִשְׁמָה יוֹתֵר מִהַגּוֹף, שְׁהָרֵי בְּיוֹם זֶה עֲנוּי שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הוּא, וְלֹא שֶׁל הַגּוֹף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם. כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעָנֶה. יוֹם זֶה לּוֹקַח לְכָל הַנֶּפְשׁוֹת וְנִמְצְאוֹת בְּרִשׁוֹתוֹ. וְאִם לֹא עוֹמְדֵת בְּסוּד (בְּרִשׁוֹת) שֶׁל שִׁבְעִים, אֵין לֵה רִשׁוֹת בְּנִפְשׁוֹת (לַעֲמֹד שָׁם), שְׁעֲמִידַת הַנֶּפְשׁוֹת בְּסוּד שֶׁל שִׁבְעִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים ז') יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְגו'.

תָּא חֲזוּ, תְּרִין רִזִּין הָכָא, חַד דְּהָא סִיְהָרָא חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי אַקְרִי, וּבְגִין כִּד אַקְרִי חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי עֶשְׂוֹר, בְּגִין דְּקָא מְנַהֲרִין לֵה עֶשְׂוֹר זְמַנִּין, הָא מֵאָה. וְתוּ, הִיא מְלָה דְקֵאמַרְתָּ, וְדָאֵי לְשִׁבְעִין סְלִיקָא בְּהָאֵי יוֹמָא, (וּבַדְרֻגָה דְשִׁבְעִין אִיהוּ, וּבַדְרֻגָה דְמֵאָה אִיהוּ. לְדֻרְגָה דְמֵאָה לְאִשְׁלֻמָא וּלְאִנְהָרָא). וּבְהָאֵי דְרֻגָה דְשִׁבְעִין, דְּהָא בְּיוֹמָא דָּא נְטִיל לְכָל עָמָא דְיִשְׂרָאֵל לְמִידוֹן, וּבְלֵהוּ קִיּוּמִין בְּנִשְׁמַתָּא יְתִיר מִגּוּפָא, דְּהָא בְּיוֹמָא דָּא עֲנוּיָא דְנִפְשָׁא אִיהוּ, וְלֹא מִגּוּפָא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעוּנָה. וְהִיא יוֹמָא נְטִיל לְכָל נַפְשָׁאן וְהוּוּ בְּרִשׁוֹתֶיהָ, וְאֵי לֹא קִיּוּמָא בְּרֻזָּא (ג"א בְּרִשׁוֹתָא) דְשִׁבְעִין, לִית לִיה רִשׁוֹ בְּנִפְשָׁאן, (ס"א לְקִיּוּמָא תַּמּוֹן) דְקִיּוּמָא דְנִפְשָׁאן בְּרֻזָּא (דָּף קפ"ו ע"א) דְשִׁבְעִין, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (תְּהִלִּים ז') יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְגו'.

אחד המרבה ואחד הממעיט

וְאֵם תֵּאמַר, נַפְשׁוֹת הַיְלָדִים שְׁלֹא הַשְּׁלִימוּ לְשִׁבְעִים שָׁנָה לֹא שׁוֹלְטֵת בָּהֶם - וְדָאֵי שֶׁשׁוֹלְטֵת בָּהֶם, אֲבָל לֹא בְּשַׁלְמוֹת, כְּמִי שֶׁזָּכָה לְיָמִים הַרְבֵּה לְמַצְוֹת הַתּוֹרָה, וְעַם כָּל זֶה,

וְאֵי תֵּימָא נַפְשָׁאן דְרַבְנֵי דְלֹא אֲשַׁלְּמוּ לְשִׁבְעִין שָׁנִין לֹא שְׁלֻמָא בְּהוּ. וְדָאֵי שְׁלֻמָא בְּהוּ, אֲבָל לֹא בְּשַׁלְּמוֹ, כְּמֵאן דְזָכִי יוֹמִין סְגִיאִין לְפַקוּדֵי אוּרִייתָא, וְעַם כָּל דָּא בְּכֻלְהוּ

בְּכֹל שְׁבַעִים שָׁנָה הִיא הוֹלֶכֶת. וְעַל
 זֶה לְמַדְנִי, אֶחָד הַפְּרָבָה וְאֶחָד
 הַמְּמַעִיט. מַה זֶה אֶחָד? בְּיַחְדָּו שֶׁל
 שְׁבַעִים שָׁנָה, מִי שֶׁפְּרָבָה וּמִי
 שֶׁמְּמַעִיט.

שְׁבַעִין שָׁנִין אֲזָלָא. וְעַל דָּא תְּנִינָן אֶחָד
 הַפְּרָבָה וְאֶחָד הַמְּמַעִיט. מָאן אֶחָד.
 בְּיַחְדָּא דְּשְׁבַעִין שָׁנִין, מָאן דְּאִסְגִּי,
 וּמָאן דְּאִמְעִיט.

גוּדְלָ אַהֲבַת ה' לְיִשְׂרָאֵל

וְתִאֲנָא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל
 יִתִּיר מִכָּל עַמּוּן עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
 לְדַכְּאָה לְהוֹ, וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ,
 דְּאִינּוּן חוֹלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה, הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְהוָה
 עַמּוֹ וְגו' (דְּבָרִים ל"ב) יִרְפִּיבְהוּ עַל
 בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ דִּיִּיקָא.
 דְּהָא אִינּוּן אֲתֵאֲחֲדָן לְעִילָא לְעִילָא.
 וְעַל דָּא קְרָשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא
 דִּילֵיהּ אֲתֵדְבֵק בְּהוֹ, הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, (מְלָאכִי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם אָמַר
 יְהוָה (דְּבָרִים ז') וּבְכְתִיב, אֶתְכֶם וְגו',
 וּמִגּוֹ רְחִימוּתָא יִתִּירָא דְּרַחֲמִים לְהוֹ,
 יִתֵּב לֹזֵן יוֹמָא חַד בְּשִׁתָּא לְדַכְּאָה
 לְהוֹ, וּלְזַבְּאָה לְהוֹ מִכָּל חוֹבִיָּהוֹן,
 דְּכְתִיב, (וִיקָא טו) כִּי בְּיוֹם הַזֶּה וְגו'. בְּגִין
 דִּיהוֹן זְכָאִין בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא
 דְּאֵתִי, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח בְּהוֹ חוֹבָא. וְעַל דָּא
 בְּיוֹמָא דָּא, מִתְּעַטְרִין יִשְׂרָאֵל, וְשִׁלְטִין
 עַל כָּלָהוּ גְּרִדִּינִין, וְעַל כָּלָהוּ טְהִירִין.

חלק ג
 דף ס"ב
 ע"ב

וְשִׁנְיָנוּ, אֲשֶׁרִי חֶלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 יוֹתֵר מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 רוֹצֵה לְטַהַר אוֹתָם וּלְרַחֵם עֲלֵיהֶם,
 שֶׁהֵם חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (דְּבָרִים
 ל"ב) כִּי חָלַק ה' עַמּוֹ וְגו'. וְכְתוּב (ש"ס)
 יִרְפִּיבְהוּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי
 אֶרֶץ דְּוָקָא, שֶׁהָרִי הֵם אֲחוּזִים לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה, וְעַל כֵּן אֶהְבַּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִדְבַקְתָּ בָּהֶם. זֶהוּ שִׁפְתוֹב
 (מְלָאכִי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם אָמַר ה',
 וְכְתוּב (דְּבָרִים ז') כִּי מֵאֶהְבַּת ה' אֶתְכֶם
 וְגו'. וּמִתּוֹךְ הָאֶהְבָּה הֵיטֵרָה שְׂאוֹהֵב
 אוֹתָם, נִתֵּן לָהֶם יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה
 לְטַהַר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם מִכָּל
 חֲטָאֵיהֶם, שִׁפְתוֹב כִּי בְּיוֹם הַזֶּה וְגו',
 כְּדֵי שִׁיְהִי צְדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יִמְצָא בָּהֶם חֲטָא.
 וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה מִתְּעַטְרִים יִשְׂרָאֵל
 וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל חוֹקְרֵי הַדִּין וְעַל כָּל
 הַרוֹחוֹת.

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

אך - למעט

תאנא, כתיב אך בעשור לחדש
השביעי הזה יום הכפורים
הוא וגו' וענינתם את נפשתיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. מה שכתוב אך,
מה הוא רוצה כאן? אמר לו, זה בא
למעט, שפיון שאמר וענינתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש, אמר (אחר
כך) אך בעשור, והיה צריך להיות אך
עשור! שבעשור הדבר תלוי.

אמר לו, אם כך, (שמות יב) אך ביום
הראשון תשביתו שאר
מבתיכם, ושנינו אך - חלק, חציו
אסור באכילת חמץ וחציו מותר. אך
כאן אך בעשור לחדש, אמר שחציו
אסור במלאכה (באכילה), וחציו
מותר. אמר ליה אוף הכא בוענינתם
את נפשתיכם תליא, דהא ענוי לא
אשתכח אלא מפלגות יומא
ולהלאה, ושפיר הוא אך חלק
בוענינתם את נפשתיכם.

הוא וגו' וענינתם את נפשתיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. אך דכתיב, מאי
קא בעי הכא. אמר ליה, למעוטא קא
אתיא. דכיון דאמר וענינתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש, אמר
(לכתר) אך בעשור. אך עשור מיבעי
ליה, דבעשור תליא מלתא.

אמר ליה אי הכי, (שמות יב) אך ביום
הראשון תשביתו שאר
מבתיכם, ותנינן אך חלק, חציו אסור
באכילת חמץ, וחציו מותר. אוף הכא
אך בעשור לחדש, אימא דחציו
אסור במלאכה (נ"א באכילה), וחציו
מותר. אמר ליה אוף הכא בוענינתם
את נפשתיכם תליא, דהא ענוי לא
אשתכח אלא מפלגות יומא
ולהלאה, ושפיר הוא אך חלק
בוענינתם את נפשתיכם.

יכפר עליכם

אמר רבי אלעזר, כתוב כי ביום הזה
יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם
היה צריך להיות! אלא יכפר עליכם
- להכליל את היובל ששופע מענינתם

אמר רבי אלעזר, כתיב, (ויקרא מז) כי
ביום הזה יכפר עליכם וגו'.
אכפר עליכם מיבעי ליה. אלא יכפר
עליכם, לאכללא יובלא, דנגיד מבויעי

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

להשקות ביום הזה לכל עבר לרוות את הכל ולהשקות את הכל. וזה עליכם, פלומר עבורכם, לטהרם ביום הזה, שכתוב לפני ה' תטהרו, ולא ישלט עליכם הדין.

רבי יהודה אמר, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם ורצה לטהר אותם שלא ימצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו וידורו בהיכלו. ולעתיד לבא כתוב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

מצות התענות ביום כ

מצוה זו, להתענות ביום הכפורים, להכניע את הגוף ואת הנפש בסוד של חמשה ענויים של חמש דרגות של יום הכפורים. שהרי המקטרג בא להזכיר את חטאיכם, כמו שנתבאר, וכלם בתשובה שלמה לפני אביהם. הכל כמו שנאמר בכמה מקומות. (ע"כ רעיא מהימנא).

לאשקא בהאי יומא לכל עיבר, לארואה כלא, ולאשקאה כלא. ודא עליכם, פלומר, בגניבון לדבא לכון בהאי יומא, דבתיב לפני יהוה אלהינו תטהרו. ולא ישלומ עליכו דינא.

רבי יהודה, אמר וכאין אינן ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובעי לדבא להו, דלא ישתבח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולומנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

פקודא דא, לאתענא ביומא דכפורי, לאכנעא גופא ונפשא, ברזא דחמשה ענויין, דחמשה דרגין דיומא דכפורי. דהא מקטרגא קא אתי לאדכרא חוביהון, כמה דאתמר. וכלהו בתיובתא שלימתא קמי אבוהון. כלא, כמה דאתמר בכמה דוכתי. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו. אמר לו, לפה במקום

רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו, אמר ליה, האי יומא אמאי הוא

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

הַזֶּה הַיּוֹם הַזֶּה תִּלְוִי וְלֹא בְדַרְגָּה אַחֲרַת, שְׂרָאוּי הוּא לְהִיּוֹת בְּדַרְגָּה שְׁשֵׁם שׁוּרָה הַמְּלֶךְ יוֹתֵר מִהַכֹּל? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּנִי, כִּי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּפֶה שְׂאֵלָתָּ.

בְּהַאי אֲתֵר תְּלִי, וְלֹא בְדַרְגָּא אַחֲרָא, דִּיאֹת הוּא לְמַהוּ בְדַרְגָּא דְמַלְכָּא שְׂאֵרֵי, יתיר מַכְּלָא. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּרִי, הַכִּי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּאֹת שְׂאֵלָתָּ.

מִי שֵׁלָא סוֹלַח לַחֲבִירוֹ

וְעַל זֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים עוֹבְרֵת בְּכֹל הַשָּׁבָעִים, וְנִשְׁלַמְת דְּרָגָה זֹאת בְּכֹל, וְכָל הַנְּשָׁמוֹת עוֹלוֹת לְפָנָיו, וְדָן אֶת כָּלן בְּדִין, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה. מִי שֵׁלָא הָעֵבִיר טַנּוּף מְרוּחוֹ לְכַפֵּר עָלָיו, (בְּיוֹם זֶה) כַּאֲשֶׁר עוֹלָה תְּפִלָּתוֹ בְּיוֹם זֶה, טוֹבֵעַ בְּמָקוֹם הַהוּא שְׁנִקְרָא רַפְּשׁ וְטִיט, וְהוּא מְצוֹלוֹת יָם, וְלֹא עוֹלָה לְהִיּוֹת עֶטְרָה בְּרֵאשׁ הַמְּלֶךְ.

וְעַל דָּא, בְּיוֹמָא דְכַפּוּרֵי אַעֲבַר בְּכִלְהוּ שַׁבְעִין, וְאִשְׁתְּלִים הַאי דְרָגָא בְּכִלְהוּ, וְכָל גִּשְׁמַתִּין סְלִקִין קַמֵּיה, וְדָאִין לְהוֹן בְּדִינָא, וְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא חַיִּים עָלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דָּא, מָאן דְּלֹא אַעֲבַר טִינָא מְרוּחִיה לְכַפְרָא עָלֵיה, (בְּיוֹמָא דָּא) כַּד סְלִיק צְלוֹתֵיה בְּהַאי יוֹמָא, טַבֵּעַ בְּהַהוּא אֲתֵר דְאַקְרִי רַפְּשׁ וְטִיט, וְאִיהוּ מְצוֹלוֹת יָם וְלֹא סְלִיק לְאַתְעֵטְרָא בְּרִישָׁא דְמַלְכָּא.

חלק ב
דף קפ"ו
ע"א

בֵּא רָאָה, הַמְּלֶךְ הַקְדוּשׁ הַשָּׂאִיר אֶת הַיְכָלוֹ וּבֵיתוֹ בְּיַד הַגְּבִינָה, וְהַשָּׂאִיר אֶת בְּנָיו עִמָּה כְּדִי לְהַנְהִיגֵם וּלְהַלְקוֹתֵם וּלְשָׂרוֹת בְּתוֹכֵם. שְׂאֵם זֹכִים, הַגְּבִינָה נִכְנָסֶת בְּשִׁמְחָה וּבְכַבּוּד אֵל הַמְּלֶךְ. וְאֵם לֹא זֹכִים, הִיא וְהֵם חוֹזְרִים לְגָלוּת. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מְשַׁלֵּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתּוּב (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם.

תָּא חֲזִי, מַלְכָּא קְדִישָׁא, שְׂבִיק הַיְכָלִיה וּבֵיתִיה בִּידָא דְמַטְרוֹנִיתָא, וְשַׁבַּק לְבָנָיו עִמָּה, בְּגִין לְדַבְרָא לֹזַן, וְלֹא לְקָאָה לֹזַן, וְלְמִשְׁרֵי בְּגוּוֹיָהּ. דָּאֵי זְכָאן מַטְרוֹנִיתָא עֲאֵלֶת בְּחַדְוֹתָא בִּיקְרָא לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאִי לֹא זְכָאן, הִיא וְאִינוּן, אַתְהֶדְרוּ בְּגָלוּתָא. וְהָא אוֹקִימָנָא, כְּמָה דְכְּתִיב, (מְשַׁלֵּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתּוּב, (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם.

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

וְעַל דָּא אֵית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא,
 לְאַשְׁגַּחָא בְּהוּ, וְלַעֲיִינָא בְּהוּ.
 וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי יוֹמָא, אִימָא עֲלָאָה
 דְּכָל חִירוּ בִידְהָא, אֲזַדְמֵן לְקַבְלֵיהָ,
 לְאַסְתַּבְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. וַיִּשְׂרָאֵל
 אֲזַדְרוּ בְּהָאֵי יוֹמָא, בְּכַמְּה פּוֹלְחֵינִין,
 בְּכַמְּה צְלוֹתִין, בְּכַמְּה עֲנוּיִין, בְּלָהוּ
 בְּזוּבְתָא. כְּדִין אֲזַדְמֵן לְהוּ חִירוּ,
 מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ בִידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא.
 בְּנֵי מַלְכָא בְּנְהָא, דְּאַתְפַּקְדָן בִּידְהָא,
 כְּלָהוּ זַכָּאִין, כְּלָהוּ בְּלָא חֲטָאִין, בְּלָא
 חוּבִין, כְּדִין אֲזַדְרוּגַת (ס"א) וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי
 יוֹמָא וַיִּשְׂרָאֵל אֲזַדְמֵנוּ בְּהָאֵי יוֹמָא בְּכַמְּה פּוֹלְחֵינִין בְּכַמְּה
 צְלוֹתִין בְּכַמְּה עֲנוּיִין כְּלָהוּ בּוֹכוּתָא כְּדִין אִימָא עֲלָאָה
 דְּכָל חִירוּ בִידְהָא אֲזַדְמֵנָת לְקַבְּלָא לְאַסְתַּבְּלָא בְּהוּ
 בִישְׂרָאֵל וְחֲמָתָא בְּנֵי מַלְכָא בְּנְהָא (נ"א בְּרֵהָא)
 דְּאַתְפַּקְדָן בִּידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא כְּלָהוּ
 זַכָּאִין בְּלָא חֲטָאִין בְּלָא חוּבִין כְּדִין
 אֲזַמְיֵנָת לְהוּ חִירוּ מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ
 בִידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא כְּדִין מַטְרוּנִיתָא
 (עֲלָאָה) לְגַבֵּי מַלְכָא, בְּנְהִירוּ, בְּחַדְוָה,
 בְּשְׁלִימוּ, בְּרַעוּתָא. דְּהָא רַבִּיאת בְּנִין
 לְמַלְכָא עֲלָאָה כְּדָקָא יָאוּת.

וְכַד הָאֵי יוֹמָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ כְּדָקָא
 יָאוּת, וְוִי לֹזֵן, וְוִי לְשְׁלוּחֵיהוּן,
 וְוִי דְּהָא מַטְרוּנִיתָא אֲתַרְחַקַת מִן
 מַלְכָא, וְאִימָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַקַת, וְלֹא
 נְפִיק מִנָּה חִירוּ לְעֵלְמִין. זַכָּאִין אֵינּוּן

וְעַל כֵּן יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה לְהַשְׁגִּיחַ
 בָּהֶם וּלְעֵינֵי בָּהֶם. וּכְשֶׁמִּזְדַּמֵּן
 הַיּוֹם הַזֶּה, הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁפַל
 הַחֲרוּת בִּידְיָהּ, מִזְדַּמְנַת כְּנִגְדֵי
 לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל. וַיִּשְׂרָאֵל מִזְדַּרְזִים
 בַּיּוֹם הַזֶּה בְּכַמְּה עֲבוּדוֹת, בְּכַמְּה
 תַפְלוֹת, בְּכַמְּה עֲנוּיִים, כָּלֶם בְּזָכוֹת.
 וְאִזּוּ מִזְדַּמְנַת לָהֶם חֲרוּת, מֵהַמְקוֹם
 שְׁפַל הַחֲרוּת בִּידְיָהּ שֶׁל הַגְּבִירָה. בְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה, שְׁנִפְקְדוּ בִידְיָהּ, כָּלֶם
 זַכָּאִים, כָּלֶם בְּלֵי חֲטָאִים, בְּלֵי עוֹנוֹת.
 אִזּוּ מִזְדַּרְזֵגַת (וּכְאֶשֶׁר מִזְדַּמֵּן הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּשְׂרָאֵל
 הַזְדַּמְנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה בְּכַמְּה עֲבוּדוֹת, בְּכַמְּה תַפְלוֹת, בְּכַמְּה
 עֲנוּיִים - הַכֹּל בְּזָכוֹת. אִזּוּ הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שְׁפַל הַחֲרוּת
 בִּידְיָהּ מִזְדַּמְנַת כְּנִגְדֵי לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל, וְרוֹאֶה אֶת בְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה (בְּנָה) שְׁנִפְקְדוּ בִידְיָהּ שֶׁל
 הַגְּבִירָה, כָּלֶם זַכָּאִים בְּלֵי חֲטָאִים,
 בְּלֵי חוּבוֹת, וְאִזּוּ מִזְדַּמְנַת לָהֶם חֲרוּת
 מִמְּקוֹם שְׁפַל הַחֲרוּת בִּידְיָהּ שֶׁל
 הַגְּבִירָה, וְאִזּוּ הַגְּבִירָה הָעֲלִיּוֹנָה) לְמֶלֶךְ
 בְּאוּר, בְּשִׁמְחָה, בְּשְׁלֵמוֹת, בְּרִצּוֹן.
 שְׁהֵרֵי גִדְלָה בְּנִים לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן
 כְּרָאוּי.

וּכְשֶׁבִיּוֹם הַזֶּה אֵינָם נִמְצְאִים כְּרָאוּי
 - אוּי לָהֶם! אוּי
 לְשְׁלוּחֵיהֶם! אוּי שְׁהֵרֵי הַגְּבִירָה
 הַתַּרְחַקָה מִן הַמֶּלֶךְ, וְהָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה
 מִסְתַּלְקַת, וְלֹא יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ חֲרוּת

לְעוֹלָמִים. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַד אוֹתָם אֶת
 דְּרָכָיו כְּדֵי לְהַנְצִיל מִן הַדִּין, וְיִמְצְאוּ
 צְדִיקִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ויקרא טז)
 כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר
 אֶתְכֶם. וְכָתוּב (יחזקאל לז) וְזָרְקָתִי
 עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל
 טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

מקרא קודש יהיה לכם

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי (במדבר כט) -
 שֶׁהוּא תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שֶׁהוּא
 עֲשִׂירִי, י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תְּפִלוֹת, לְחַבֵּר אוֹתוֹ
 עִם ה'. (מֵהוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם? זֶה יוֹם
 הַכְּפוּרִים שֶׁהוּא עֲשִׂירִי, י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תְּפִלוֹת, לְחַבֵּר עִם ה') מֵהוּ מִקְרָא
 קֹדֶשׁ? לְהַבְדִּילוֹ מִשְׁאֵר יָמִים שְׁיִשׁ
 בָּהֶם עֲבוּדָה שֶׁל חַל. וּמִשׁוֹם זֶה, כָּל
 מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

שְׂיָמִים שְׂיִשׁ בָּהֶם מְלֹאכָה שֶׁל חַל,
 הֵם מִצַּד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. שֶׁהַתְּהַפֵּךְ מִמְטָה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמְטָה, לְכָל אֶחָד כְּפִי
 מֵעֲשׂוֹ. וְזֶה מְטָרוֹן מְטָה, נַחֵשׁ,
 סְמָאֵל. אָבֵל בַּיּוֹם זֶה, שֶׁהוּא יוֹם
 הַכְּפוּרִים שֶׁנִּקְרָא קֹדֶשׁ, שׁוֹלֵט עַל
 הַחַיִּים, שֶׁלֹּא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ שְׁטָן

יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹלִיף
 לֹון אוֹרְחוֹי, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא,
 וְיִשְׁתַּכְּחוּן זַכָּאִין קַמֵּיהּ. הִדָּא הוּא
 דְכְּתוּב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר
 עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם. וְכְּתוּב, (יחזקאל
 לו) וְזָרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים
 וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, (במדבר כט)
 דְּאִיהוּ תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם, דָּא יוֹם הַכְּפוּרִים. דְּאִיהוּ
 עֲשִׂירִי י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּר לָהּ
 עִם ה'. (מֵהוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם. דָּא יוֹם
 הַכְּפוּרִים דְּאִיהוּ עֲשִׂירִי י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּר עִם ה') מֵהוּ מִקְרָא
 קֹדֶשׁ. לְאַפְרָשָׁא לִיהּ מִשְׁאֵר יוֹמִין,
 דְּאִית בְּהוּ פּוֹלְחָנָא דְּחוּל. וּבְגִין דָּא,
 כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

דְּיוֹמִין דְּאִית בְּהוּן מְלֹאכֶת חוּל,
 אִיגוֹן מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. דְּאִתְהַפֵּךְ מִמְטָה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמְטָה. לְכָל חַד כְּפּוּם עוֹבְדוֹי,
 וְדָא מְטָרוֹן מְטָה, נַחֵשׁ, סְמָאֵל. אָבֵל
 בְּהַאי יוֹמָא דְּאִיהוּ יוֹם הַכְּפוּרִים
 דְּאִתְקְרִי קֹדֶשׁ, שְׁלֵמָא אִילָנָא דְּחַיִּי,
 דְּלֹא אֲשַׁתַּתַּף עִמֵּיהּ שְׁטָן וּפְגַע רַע.

חלק ג
 דף רנ"ה
 ע"א

ופגע רע. ומצדו (תהלים ה) לא יגרף רע. ומשום זה יש בו מנוחה לעבדים בעץ החיים, (ומשתתפים אצלו) ובו יוצאים לחרות, בו יוצאים משלשלותיהם.

ומסמריה (תהלים ה) לא יגרף רע. ובגין דא, ביה גיחין עבדין באילנא דחיי, (נ"א ואשתתפן גביה) וביה נפקן לחירות, ביה נפקי משלשליהון.

כ"ג נדרי

אלו שיש עליהם גזר דין בגדר ובשבועה, ומשום זה התקינו לומר בו: כל נדרים ואסורים וכו', כלם יהיו משבתיים ועזובים בלי תקף ולא קיימים. ומשום זה נדר של שם 'הנ"ה', שהיא תפארת. ושבועה - של אדני, שהיא מלכות. שעשו על גלות שלכם, בחכמה ובינה יהיו נעזבים ומשבתיים ללא תקף ובלי קיום, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. שחסד הוא מים, וגבורה אש, ותפארת אור. ומשום זה בארו בעלי המשנה, התר נדרים פורחים באור.

אינון דאית עליהו גזר דין, בגדר ובשבועה, ובגין דא תקינו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', פולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא נדר דיהנ"ה, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושביתין לא שרירין ולא קיימין, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. וגבורה אש. תפארת אור. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, התר נדרים פורחים באור.

ומשום ששבועה ממלכות, שהיא למטה מפנו, פרשוהו, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד פרשו, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו, וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו - אדני. חיי המלך - 'הנ"ה'. ומשום זה נאמר (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

ובגין דשבועה ממלכות, דאיהו לתתא מיניה. אוקמוה, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו. וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני. חיי המלך, יהנ"ה. ובגין דא (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

וְאֵף כִּף יֵשׁ סוּד אַחַר, חַיֵּי הַמֶּלֶךְ -
 חֲכָמָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (קהלת ז)
 הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנּוֹדֵר
 בַּיהוָה, שֶׁהוּא תַּפְאֶרֶת, כָּאלוֹ נוֹדֵר
 בַּחֲכָמָה, שֶׁהוּא שֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו
 ה"א, חַיֵּי הַמֶּלֶךְ. וְכָל הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי,
 כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זו
 אִמָּא עֲלִיזָנָה, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא
 (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִצַּד
 הַחֶסֶד - (בְּרַאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי.
 וּבִשְׂרַם מִבְּשָׂרֵי - מִצַּד הַגְּבוּרָה, זו
 מַלְכוּת. וּבַחֲכָמָה, שֶׁהִיא חַיֵּי תַּפְאֶרֶת,
 הוּא עוֹלָה לְקִרְאת אָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אָדָם.

וְאֵוָף הָכִי אֵיִת רָזָא אַחְרָא, חַיֵּי (דף
 רנ"ה ע"ב) הַמֶּלֶךְ, חֲכָמָה. הָרָא
 הוּא דְכְתִיב, (קהלת ז) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה
 בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנּוֹדֵר בַּיהוָה, דְּאִיהוּ
 תַּפְאֶרֶת. כָּאלוֹ נוֹדֵר בַּחֲכָמָה, דְּאִיהוּ
 יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, חַיֵּי הַמֶּלֶךְ. וְכָל
 הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמֶּלֶךְ
 עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ דָּא אִמָּא עֲלָאָה, כָּאלוֹ
 נִשְׁבַּע בָּהּ, דְּאִיהוּ (שְׁמוֹת כד) עֲצָם
 הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִסְטָרָא דְחֶסֶד,
 (בְּרַאשִׁית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי. וּבִשְׂרַם
 מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, דָּא מַלְכוּת.
 וּבַחֲכָמָה דְּאִיהוּ חַיֵּי תַּפְאֶרֶת, אִיהוּ
 סְלִיק לְאַתְקֵרֵי אָדָם, הָרָא הוּא
 דְכְתִיב, (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אָדָם.

מִיתַת בְּנֵי אַהֲרֹן

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּיוֹם הַכְּפוּרִים
 הַזֶּה תִּקְנֵנוּ לְקִרְא פְּרָשָׁה זו,
 לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, בְּשִׁבִיל זֶה
 סֵדֵר הַיּוֹם הַזֶּה כָּאֵן הַסְתַּדֵּר, וּמִשׁוּם
 שְׁמִיַתת בְּנֵי אַהֲרֹן מְכַפֶּרֶת עַל
 יִשְׂרָאֵל.

תְּאֵנָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהַאי יוֹמָא
 דְּכְפוּרֵי, אַתְתָּקֵן לְמִקְרֵי
 פְּרָשָׁתָא דָּא, לְכַפֵּרָא לְיִשְׂרָאֵל
 בְּגָלוּתָא, בְּגִין דָּא, סֵדֵרָא דְיוֹמָא דָּא,
 הָכָא אַסְתַּדֵּר, וּבְגִין דְּמִיתַתְהוֹן דְּבְנֵי
 אַהֲרֹן, מְכַפֵּרָא עַל יִשְׂרָאֵל.

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

צַעַר עַל אַבְדָן הַצַּדִּיקִים

מִכְּאֵן לְמַדְנּוּ, כָּל אוֹתוֹ בֶּן אָדָם
 שְׁיִסּוּרֵי רְבוּנוֹ בָּאִים עָלָיו -
 כְּפַרְת חֲטָאֵיו הֵם. וְכָל מִי שְׁמַצְטַעַר

אוֹלִיפְנָא, כָּל הַהוּא בַר נֶשׁ
 דְּיִסּוּרֵי דְמֵאֲרִיָּה אַתְיִין עָלֵיהּ,
 כְּפַרְה דְּחוּבֵי אֵינּוֹן. וְכָל מָאן

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

דמִצְטַעַר עַל יִסּוּרֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא,
 מַעֲבִירִין חוֹבֵיָא דְלֵהוֹן מַעֲלָמָא. וְעַל
 דָּא בְיוֹמָא דָּא, קוֹרִין, אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי
 בְנֵי אֱהָרֹן, דִּישְׁמַעוֹן עֲמָא, וַיִּצְטַעְרוּן
 עַל אַבְדֵּיהוֹן דְּצַדִּיקָא, וַיִּתְכַּפֵּר לְהוֹן
 חוֹבֵיָהוּ. וְכָל דְּמִצְטַעַר עַל אַבְדֵּיהוֹן
 דְּצַדִּיקָא, אוֹ אַחִית דְּמַעִין עֲלֵיהוּ,
 קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְכַרִּיז עֲלֵיהּ וְאוֹמֵר,
 (ישעיה ו) וְסָר עֲוֹנָךְ וְחַטָּאתְךָ תִּכְפֹּר.
 וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְלֹא יְמוֹתוֹן בְּנוֹי
 בְיוֹמוֹי. וְעֲלֵיהּ כְּתִיב, (ישעיה נג) יִרְאֶה
 זֶרַע יֵאֲרִיךְ יָמִים וְגו'.

עַל יִסּוּרֵי הַצַּדִּיקִים, מַעֲבִירִים
 חַטָּאֵיהֶם מִן הָעוֹלָם. וְעַל כֵּן בְּיוֹם
 הַזֶּה קוֹרְאִים אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי
 אֱהָרֹן, שִׁישְׁמַעוּן הָעָם וַיִּצְטַעְרוּ עַל
 אֲבֵדוֹן הַצַּדִּיקִים, וַיִּתְכַּפְּרוּ לָהֶם
 חַטָּאֵיהֶם. וְכָל מִי שֶׁמִּצְטַעַר עַל
 אֲבֵדָנָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים אוֹ מוֹרִיד
 עֲלֵיהֶם דְּמַעוֹת, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְכַרִּיז עֲלָיו וְאוֹמֵר: (ישעיה ו) וְסָר עֲוֹנְךָ
 וְחַטָּאתְךָ תִּכְפֹּר. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁלֹא
 יְמוֹתוֹ בְּנוֹי בְּיָמָיו. וְעֲלָיו כְּתוּב, (שם נג)
 יִרְאֶה זֶרַע יֵאֲרִיךְ יָמִים וְגו'.

וירא כי אין איש

וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה, אִם אֵית מָאן דִּיתְעַר
 בְּתִיּוּבְתָא לְתַבְרָא בֵּית אֲסוּרִין
 דְּלֵהוֹן, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מט ט)
 לֵאמֹר לְאֲסוּרִים צֹאן, וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁךְ
 הַגָּלוּ, וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ,
 אֶלָּא אִישׁ לְדַרְכוֹ פָּנּוּ, בַּעֲסָקִין דְּלֵהוֹן,
 בְּאוֹרְחִין דְּלֵהוֹן, אִישׁ לְבַצְעוֹ מְקַצְהוּ,
 בְּבַצְעָא דְהָאֵי עֲלָמָא, לִירְתָא הָאֵי
 עֲלָמָא, וְלֹאוּ אֵינוֹן מַסְטְרָא דְאֵלִין
 דְּאִתְמַר בְּהוֹן (שמות יח כא), אַנְשֵׁי חֵיל,
 יִרְאִי אֱלֹהִים, אַנְשֵׁי אֲמַת, שְׁנָאֵי בַצַּע,
 אֶלָּא כְּלֵהוּ צְוּוּחִין בְּצִלּוֹתֵין בְּיוֹמָא
 דְּכַפּוּרֵי כְּכֻלְבִּים, הֵב לָנָא מְזוּנָא,
 וְסִלִּיחָה וְכַפְּרָה וְחַיִּי, כְּתַבְנוּ לְחַיִּים,

תיקוני
 זוהר דף
 כ"ב
 ע"א

וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה, אִם יֵשׁ מִי שִׁיתְעוֹרֵר
 בְּתִשּׁוּבָה לְשִׁבְרָא אֶת בֵּית
 הָאֲסוּרִים שְׁלֵהֶם, זֶהוּ שְׁכַתּוּב לֵאמֹר
 לְאֲסוּרִים צֹאן וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁךְ הַגָּלוּ,
 וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ, אֶלָּא
 אִישׁ לְדַרְכוֹ פָּנּוּ, לְעַסְקִים שְׁלֵהֶם,
 לְדַרְכִּים שְׁלֵהֶם, אִישׁ לְבַצְעוֹ מְקַצְהוּ,
 בְּבַצְעַ שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, לִירֵשׁ אֶת
 הָעוֹלָם הַזֶּה, וְאֵינָם מִצַּד אֵלוּ שְׁנַאֲמַר
 בְּהֶם אַנְשֵׁי חֵיל, יִרְאִי אֱלֹהִים, אַנְשֵׁי
 אֲמַת, שְׁנָאֵי בַצַּע, אֶלָּא כְּלָם צוֹעֲקִים
 בְּתַפְלָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים כְּמוֹ כְּלָבִים,
 הֵב לָנוּ מְזוּן וְסִלִּיחָה וְכַפְּרָה וְחַיִּים,
 כְּתַבְנוּ לְחַיִּים, וְהֵם עֲזִי נַפְשׁ כְּכֻלְבִּים.

שהם אמות העולם שצועקים כנגדו ואין להם בשת פנים, שאין מי שקורא לו בתשובה שיחזיר את שכינתו אל הקדוש ברוך הוא, שהיא מרחקת מפניו, לחזר אליו, ונדמים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואותם ערב רב, שכל חסד שעושים, הם עושים אותו לעצמם.

ועוד הם מבקשים מזון וכסות ועונה, שהיא עונת זוגם, שנאמר בה שארה כסותה וענתה לא יגרע, ואין מי ששואל מזון, שהוא תורה, שארה של השכינה, והיא האם העליונה שנאמר בה ואל תטש תורת אמה. כסותה זה כסוי הציצית ועטוף שלה, ותפלין של יד, שנאמר בה תפלה לעני כי יעטר. וענתה זו קריאת שמע בעונתה. שאם שלש אלה לא יעשה לה, לשכינה, ויצאה חנם אין כסף, אין לו בוששה מן השכינה, הוא חצוף. ועוד אין כסף, לא יהיה לו כסופים לעולם הבא.

ואינו עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מגיה, למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת זוגיהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה כסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תפוש תורת אמה, כסותה (דף כב ע"ב) דא כסויא דציצית, ועטופו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטר, וענתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף (שמות כא יא), לית ליה כסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי.

גדולת היום

לְמַדְנוּ, באותו יום כמה פתחים פתוחים פנגד ישראל לקבל תפלותיהם. אשרי חלקם של ישראל, שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה לטהר אותם ולזכות אותם, זהו שכתוב כי ביום הזה וגו'. ביום הזה מתעטר הכהן בכמה עטרות. ביום הזה עבודת הכהן נכבדה וגדולה מכל העבודות. לכלם נותן חלק באותם הקרבנות של הקדוש ברוך הוא. ביום הזה מתעטר (מתעורר) החסד בעולם על ידי הכהן, מקריב את הקרבנות על חטאי העם, על חטאו בראשונה, ואחר כך על חטאי העם. הוא מקריב עולות עליו ועל העם, והרי בארנו את הדברים.

תֵּאָנָא, בהוא יומא כמה פתחין פתיחין לקבליהון דישׂראל לקבלא עלותיהון. ופאה חולקיהון דישׂראל, דהא קדשא בריך הוא בעא לזכאה לון, ולדפאה לון, דהא הוא דכתיב כי ביום הזה יכפר וגו'. בהאי יומא אתעטר בהנא בכמה עטרין. בהאי יומא פולחנא דכהנא יקרא ורב מפל פולחניו. לכלא יהב חולקא באינון קרבניו דקודשא בריך הוא. בהאי יומא אתעטר (ס"א אתער) חסד בעלמא על ידא דכהנא, מקרב קרבניו על חוביהון דעמא. על חוביה בקדמיתא, ולבתר על חוביהון דעמא. מקרב עלון עליה ועל עמא והא אוקימנא מלי.

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

מצוות היום

וְנִאָמַר ביום הכפורים, (ויקרא טז) וענייתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקנו בו חמשה ענויים, כדי שתתלבן ה' קטנה בה' עליונה, שהיא חמש תפלות. לקיים בישׂראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים פשג ילבינו. וזהו סוד של לשון זהורית, משום שכל החובות

וְאִתְמַר ביום הכפורים. (ויקרא טז) וענייתם את נפשתיכם. ובעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשתיכם. תקינו ביה ה' ענויים, בגין דתתלבן ה' זעירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים בישׂראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשג ילבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהורית, בגין דכל חובין דישׂראל

חלק ג
דף רנ"ה
ע"א

שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִגִּיעִים אֶצֶל הַמַּלְכוּת,
וּתְשׁוּבָה, שֶׁהִיא בִּינָה, מְלַבֶּנֶת אוֹתָם,
מִשׁוּם שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ויקרא טו) הַשִּׁכָּן
אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֵם. וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי
לָבָן וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב לְהַלְבִּישׁ -
יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים,
לְהַעֲלוֹת קוֹל, שֶׁהוּא אוֹת ו',
לְחֵרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ישעיה סג) בְּכֹל
צָרְתֶם לוֹ צָר - בְּא' וּבּו', קָרִי וּכְתִיב.
וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים הִיא בְּאַרְיִכוֹת,
וְהִיא כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת -
בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

מִטּוֹן לְגַבֵּי מַלְכוּת. וּתְשׁוּבָה דְאִיהִי
בִּינָה, מְלַבֶּנֶת לוֹן. בְּגִין דְּאִתְּמַר בָּהּ,
(ויקרא טו) הַשִּׁכָּן אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֵם.
וְד' בְּגָדֵי לָבָן, וְד' בְּגָדֵי זָהָב לְמַלְבִּישׁ,
יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם
הַכְּפוּרִים, לְסַלְקָא קוֹל
דְאִיהוּ ו', לְחֵרוֹת. דְּאִתְּמַר בָּהּ, (ישעיה
סג) בְּכֹל צָרְתֶם לוֹ צָר, בְּא', וּבּו', קָרִי
וּכְתִיב. וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים אִיהִי
בְּאַרְיִכוֹת, וְאִיהִי כְּלִילָא מְתַלַּת דְּרָגִין,
בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

שְׁעִיר לַה'

בֵּא וְרָאָה, הַשְּׁעִיר הַהוּא שְׁשׁוּלְחִים
יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל לְמַדְבָּר הַהוּא,
כְּדִי לְתַת חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא
לְהַתְעַסֵּק אִתּוֹ. וְאִם תֵּאֲמַר, שְׁנֵי
שְׁעִירִים לָמָּה כָּאֵן? אֶחָד לַה', וְאֶחָד
לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא. נִיחָא הַשְּׁעִיר
הַהוּא שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, אֶךְ לַה'
מִדּוּעָ?

אֶלְא, לְמַלְךְ שְׁהִיָּה פּוֹעֵס עַל בְּנוֹ,
קָרָא לְשׁוֹטֵר, זֶה שְׁעוֹשֵׂה דִין
בְּבְנֵי אָדָם תְּמִיד, כְּדִי שִׁיתְּכּוֹנֵן
לְעֲשׂוֹת דִין בְּבְנוֹ. הַשׁוֹטֵר הַהוּא
שְׂמַח, וְנִכְנַס לְבֵית הַמַּלְךְ לְאָכֵל שֵׁם.

תָּא חֲזִי, הַהוּא שְׁעִיר דְּמִשְׁדְּרִין
יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל, לְהַהוּא
מִדְּבָרָא, בְּגִין לְמִיָּהֵב חוּלְקָא לְהַהוּא
סְטָרָא אַחְרָא, לְאַתְעַסְקָא בְּהַדְרִיָּה. וְאִי
תִּימָא, תְּרִין שְׁעִירִין אֲמָאֵי הָכָא, חַד
לְיִהוֹנָאֵי, וְחַד לְהַהוּא סְטָרָא
אַחְרָא. תִּינַח הַהוּא שְׁעִיר דְּסְטָרָא
אַחְרָא. לְיִהוֹנָאֵי אֲמָאֵי.

אֶלְא לְמַלְכָּא דְהוּא אֶרְגִּיז עַל בְּרִיָּה,
קָרָא לְסְנַטְרָא, הַהוּא דְעֵבִיד
דִּינָא בְּבְנֵי נְשָׂא תְדִיר, בְּגִין דִּיזְדַּמֵּן
לְמַעַבְד דִּינָא בְּכִרְיָה. הַהוּא סְנַטְרָא
חַדִּי, וְעָאֵל בְּבִי מַלְכָּא לְמִיכַל תַּמּוֹן,

חלק ב
דף קפ"ד
ע"ב

כִּינּוּן שְׂרָאָה אוֹתוֹ בְּנוֹ, אָמַר, וְדַאי לֹא נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר כָּאֵן בְּבֵית אָבִי אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁכַעַס הַמְּלֶכֶךְ עָלָי. מָה עֲשֶׂה? הֲלֹךְ וְהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ. וּמִשּׁוּם שֶׁהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ, צִוָּה הַמְּלֶכֶךְ לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה עֲלִיוֹנָה לוֹ וּלְבָנוֹ, וְצִוָּה שֶׁלֹּא יֵדַע בּוֹ הַשּׁוֹטֵר הַהוּא.

לְבַסּוֹף נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר הַהוּא. אָמַר הַמְּלֶכֶךְ, עֲתָה אִם יֵדַע זֶה מִהֶסְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִכְנִיתִי לִי וּלְבָנִי, יִתְבַּלְבַּל הַשְּׁלַחַן. מָה עֲשֶׂה? קָרָא לְמַמְנָה עַל הַסְּעוּדָה וְאָמַר לוֹ, תִּכְיֶן מִשְׁהוֹ וְתִשִּׁים לְפָנַי, וְתִשִּׁים לְפָנַי הַשּׁוֹטֵר הַהוּא, כְּדֵי שִׁיִּחְשַׁב שֶׁסּוּעַד לְפָנַי מִשְּׁלִי, וְלֹא יֵדַע מִהֶסְעוּדָה הַחֲשׁוּבָה הַהִיא שֶׁל שְׂמֻחָה שְׁלִי וְשֶׁל בְּנֵי, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לוֹ, וַיִּתְרַחֵק מִהַשְּׂמֻחָה שֶׁל הַסְּעוּדָה שֶׁלָּנוּ. וְאִם לֹא שֶׁעֲשֶׂה הַמְּלֶכֶךְ כֵּן, לֹא יִתְרַחֵק הַשּׁוֹטֵר הַהוּא מִבֵּית הַמְּלֶכֶךְ.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, תִּזְמִינּוּ שְׁנֵי שְׁעִירִים, אֶחָד לִי וְאֶחָד לְמִקְטָרְגִּי הַהוּא, כְּדֵי שִׁיִּחְשַׁב שֶׁמִּסְעוּדָה שְׁלִי הוּא אוֹכֵל, וְלֹא יֵדַע בְּסְעוּדַת הַשְּׂמֻחָה הָאַחֲרַת שֶׁלָּנוּ, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּתְרַחֵק מִבֵּיתִי. כִּינּוּן שְׂאֵמָא

כִּינּוּן דְּאַשְׁמַח בֵּיהּ בְּרִיָּה, אָמַר, וְדַאי לֹא עָאֵל סְנַטְרִיא דָּא כְּבִי אַבָּא, אֶלָּא בְּגִין דְּאַרְגִּיז מִלְכָּא עָלָי. מָה עָבַד, אוֹל וְאַתְפָּיִים בְּהַדְרִיָּה. כִּינּוּן דְּאַתְפָּיִים בְּהַדְרִיָּה, פְּקִיד מִלְכָּא לְמַעְבַּד סְעוּדָתָא עֲלָאָה לִיָּה וּלְבְּרִיָּה, וּפְקִיד דְּלֹא יֵדַע בֵּיהּ הַהוּא סְנַטְרִיא.

לְכַתְּרָה עָאֵל הַהוּא סְנַטְרִיא. אָמַר מִלְכָּא הַשְּׂתָא אִי יִגְדַע דָּא, מִסְעוּדָתָא עֲלָאָה (דף קפ"ה ע"א) דְּאַתְקִינִית לִי וּלְבְּרִי, יִתְעַרְבֵּב פְּתוּרָא. מָה עָבַד. קָרָא לְמַמְנָא עַל סְעוּדָתָא, אָמַר לִיָּה, אֲתִקִּין מְדִי, וְתִשּׁוּי קַמָּאִי, וְתִשּׁוּי קַמָּיָה דִּהֵהוּא סְנַטְרִיא, בְּגִין דִּיחֲשִׁיב דְּסְעִיד קַמָּאִי מְדִילִי, וְלֹא יִגְדַע בְּהֵיא סְעוּדָתָא יִקְרָא דְחֻדְוָה דִּילִי וְדְבְרִי, וַיִּשׁוּל הַהוּא חוּלְקָא וַיִּזִּיל לִיָּה, וַיִּתְפַּרֵּשׁ מִחֻדְוָה דְּסְעוּדָתָא דִּילָן. וְאִי לָאו דְּמִלְכָּא עָבִיד הָכִי, לֹא יִתְפַּרֵּשׁ הַהוּא סְנַטְרִיא מִבֵּי מִלְכָּא.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, אֲזַמִּינּוּ תְּרִין שְׁעִירִין, חֵד לִי וְחֵד לְהֵהוּא דְּלְטוּרָא, בְּגִין דִּיחֲשִׁיב דְּמִסְעוּדָתָא דִּילִי קַאכִּיל, וְלֹא יִגְדַע בְּסְעוּדָתָא דְּחֻדְוָה אַחֲרָא דִּילָן, וַיִּסַּב הַהוּא חוּלְקָא, וַיִּזִּיל לְאַרְחִיָּה, וַיִּתְפַּרֵּשׁ מִבֵּיתִי. כִּינּוּן דְּאֵמָא עֲלָאָה, עֲלָמָא

העליונה, עולם הבא, באה לשרות תוך ההיכל של העולם התחתון למצא אור (להשיג עליה בהארה) של הפנים, דין הוא שלא ימצא המקטרג ההוא, ולא בעלי הדין לפניו, כאשר מוציא כל הברכות ומאיר לכלם. וכל שפע החרות הוא נמצא, וישראל נוטלים מאלו הברכות.

שְׁהָרִי כִּאֲשֶׁר הָעוֹלָם הַבֶּא נִכְנָס לְהִיכָל שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמוֹצֵא שֶׁשְׂמַח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עִם בְּנָיו בְּסֵעוּדָה הָעֲלִיּוֹנָה הַהִיא, אִזּוּ הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחַן, וְהָעוֹלָמוֹת פְּלִים מִתְּבָרְכִים, וְכָל שְׂמֻחָה וְכָל הָאֶרֶת הַפָּנִים נִמְצָאוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ויקרא טז) **לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ.**

דַּאֲתִי, אֲתִי לְמִשְׁרֵי גוֹ הַיְכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, לְאַשְׁכַּח נְהִירוֹ (נ"א לְאַשְׁכַּח עֲלֵה בְנֵהִירוֹ) דְאַנְפִּין, דִּין הוּא דְלֹא יִשְׁתַּבַּח הַהוּא דְלְטוֹרָא, וְלֹא מְאִרֵי דְדִינִין לְקַמִּיה, כִּד אִפִּיק כָּל בְּרַכָּאן, וְאַנְהִיר לְכָלָא. וְכָל הַהוּא חִירוֹ יִשְׁתַּבַּח, וְיִשְׂרָאֵל נְמַלֵי מְאִינוֹן בְּרַכָּאן.

דְּהָא כִּד עֲלָמָא דַּאֲתִי, עָאֵל לְהִיכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, וְאַשְׁכַּח דְחַדִּי עֲלָמָא תַתָּא עִם בְּנוֹי בַּהִיא סֵעוּדָתָא עֲלָא, כְּדִין אִיהוּ כְּרִיךְ פְּתוֹרָא, וְעֲלָמִין בְּלָהוּ מִתְּבָרְכִין, וְכָל חִירוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאַנְפִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תַמָּן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) **לִפְנֵי יְהוָה** ^{אֵתְהוֹרְבֵל} **תִּמְהָרוּ.**

סוד קרבן השעיר

בֹּא וְרָאָה, מַה הוּא סוּד הַקְּרִבָּנוֹת לְהַקְרִיב שְׁעִיר (כְּנֻגַד שְׁעִיר) וְלֹא דְבַר אַחֵר? וּמִדּוּעַ שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְכַאֲן גַּם כֵּן שְׁעִיר? אֲלֵא, אִם תֹּאמַר מִשּׁוּם שֶׁהוּא צַד שְׁלוֹ - טוֹב. מִדּוּעַ לֹא הִיָּה עִז?

אֲלֵא דְבַר זֶה צְרִיךְ, וְהוּא נִמְצָא לְבַעֲלֵי כְּשׁוֹפִים, שֶׁכָּל מַעֲשֵׂיהֶם בְּמַה שְׁלֹא (מִתְחַבֵּר) הִיָּה בְּנֻקְבָה. וְעַל זֶה שְׁעִיר, שְׁלֹא הִתְחַבֵּר

תֵּא חֲזוּי, מַה הוּא רִזָּא דְקְרִבָּנָא, לְקְרִבָּא שְׁעִיר, (לְקַבֵּל שְׁעִיר) וְלֹא מְלָה אַחֲרָא. וְאַמְאֵי שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְהִכָּא נִמְי שְׁעִיר. אֲלֵא אִי תִימָא כְּגִין דְּאִיהוּ סַטְרָא דִּילִיָּה יְאוּת. אֲמַאי לֹא הָוֵי עִז.

אֲלֵא מְלָה דָא אֲצַטְרִיךְ, וְאִיְהִי אֲשַׁתְּכַחַת לְמְאִרְיָהוֹן דְּחַרְשִׁין, דְּכָל עוֹבְדֵייהוּ בְּמַה דְּלֹא (אֲתַחַבֵּר) יְהֵא בְּנוֹקְבָא. וְעַל דָּא שְׁעִיר

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"א

בְּנִקְבָה בְּכָל הַצְּדָדִים שְׁלוֹ. עֵז, כְּאֲשֶׁר
הִתְחַבֵּר בְּנִקְבָה. וּמִשׁוּם שֶׁהוּא מְלֶךְ,
נֹתְנִים לוֹ מִשׁוּם הַכְּבוֹד שְׁלוֹ, זֶה
שֶׁלֹא הִתְחַבֵּר בְּנִקְבָה וְלֹא נָתַן כְּחוֹ
לְאַחַר. וְזֶה יְדוּעַ לְאוֹתָם הַמְכַשְׁפִּים
שֶׁמִשְׁתַּמְּשִׁים בְּמַעֲשֵׂים אֱלֹהִים. וּמִפְּנֵי
כִּף שׁוֹרִים עַל הַשְּׁעִיר הַהוּא כֹּל
אוֹתָם הַחֲטָאִים.

בֵּא וְרָאה, אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא חֶלֶק
לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא - סוּד פְּאוֹן.
כֹּל אֵלּוּ צְדָדִים אֲחֵרִים שֶׁלְמִטָּה
(שְׁנִקְרָאִים מְצוּלוֹת יָם), כֻּלָּם טְמֵאִים יוֹתֵר.
וְכָל מָה שִׁיּוֹרְדִים מִדְּרָגוֹת תַּחְתּוֹנוֹת,
כִּף הַטְּמֵאָה שֶׁלָּהֶם יוֹתֵר. וּמִפְּנֵי כֵן
בְּעֵז, חֶלְקָם יוֹתֵר, מִשׁוּם שֶׁהַשְּׁעִירוֹת
שְׁלוֹ תְלוּיוֹת יוֹתֵר מִבְּהֵמָה אֲחֵרָת,
כְּמוֹ שֶׁדִּין שֶׁלָּהֶם תְלוּי לְמִטָּה
בְּטְמֵאָה. אֲבָל מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה הַזֹּאת
הָאֲחֵרָת, מְלֶךְ שֶׁל הַכֹּל בְּצַד הַהוּא,
הַטְּמֵאָה שְׁלוֹ הִיא יוֹתֵר מִבְּחֵרָת, וְלֹא
טְמֵאָה שֶׁלָּמָה כְּאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים. וְעַל
זֶה שְׁעִיר, שֶׁהַשְּׁעִיר שְׁלוֹ לֹא תְלוּי וְלֹא
חֶלֶק. לֹא חֶלֶק, מִפְּנֵי הַטְּמֵאָה הַהִיא
שְׁלוֹ. וְלֹא תְלוּי, כִּדִּי שֶׁלֹא תִתְחַזַּק בּוֹ
טְמֵאָה כְּאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים, וְעַל זֶה
וּדְאִי שְׁעִיר, וְלֹא אֲחֵרָה.

לֹא אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא, בְּסִטְרֵי דִילִיָּה
כְּלָהוּ. עֵז כִּד אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא. וּבְגִין
דְּאִיהוּ מְלָכָא, יְהִיבִין לִיה בְּגִין יְקָרָא
דִילִיָּה, הָאִי דְלֹא אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא,
וְלֹא יְהִיב חִילִיָּה לְאַחֲרָא. וְדֹא
אֲשַׁתְּמוּדַע לְאִינוּן חֲרָשִׁין,
דְּמִשְׁתַּמְּשִׁין בְּהִנֵּי עוֹבְדֵי. וּבְגִינֵי כִּד,
שְׁרִיין עַל הַהוּא שְׁעִיר, כֹּל אִינוּן
חֲטָאִיהוֹן.

וְתֵא חֲזוּי, אֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ חוֹלְקָא
לְהַהוּא סִטְרָא אֲחֵרָא, רְזֹא
הֶכָא, כֹּל הִנֵּי סִטְרֵי אֲחֵרֵינִין דְּלִתְתָא,
(דְּאִקְרוּן מְצוּלוֹת יָם) כְּלָהוּ מְסֻאֲבִין יְתִיר.
וְכָל מָה דְנַחֲתִין דְרָגִין תַּתְּאִין, הִכִּי
מְסֻאֲבוּ דְלָהוֹן יְתִיר. וּבְגִין כִּד, בְּעֵז
יְתִיר חוֹלְקִיהוֹן, בְּגִין דְשְׁעִרָא (דִּף קפ"ה
ע"ב) דִילִיָּה תְלוּיָא יְתִיר מִבְּעִירָא
אֲחֵרָא, כְּמָה דְדִינָא דְלָהוֹן תְלוּי
לְתַתָּא בְּמְסֻאֲבוּ. אֲבָל הָאִי מְלָכוּ
חִיבִיתָא אֲחֵרָא, מְלָכָא דְכֹלָא בְּהַהוּא
סִטְרָא, בְּרוּר אִיהוּ יְתִיר מְסֻאֲבוּ
דִילִיָּה, וְלֹא מְסֻאֲבוּ שְׁלִים כְּהִנֵּי
תַתְּאִין. וְעַל דָּא שְׁעִיר, דְשְׁעִיר דִילִיָּה
לֹא תְלוּיָא, וְלֹא שְׁעִיעַ. לֹא שְׁעִיעַ, בְּגִין
דְּהַהוּא מְסֻאֲבוּ דִילִיָּה. וְלֹא תְלוּיָא,
בְּגִין דְלֹא יְתַתְּקַף בֵּיה מְסֻאֲבוּ כְּהִנֵּי
תַתְּאִין. וְעַל דָּא וּדְאִי שְׁעִיר וְלֹא
אֲחֵרָא.

שני הגורלות

חלק ג
דף ס"ב
ע"ב

לְמִדְנּוּ, וְנָתַן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי
הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת. וְנָתַן
אֶהְרֹן, מִשּׁוּם שֶׁבָּא מִצַּד הַחֹסֵד. עַל
שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים, בְּדִיוֹק עַל, כְּדִי
שֶׁתִּתְבַּשֵּׂם הַגְּבִירָה. גּוֹרֵל אֶחָד לַה'
וְגּוֹרֵל אֶחָד לַעֲזָאֵל, וְהָרִי שְׁנֵי
שְׁעִירִים הֵם. אִז לְמָה אֶחָד לַה' ?
אֵלָּא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יֵשֵׁב זֶה
אֲצִלִּי, וְאֶחָד יֵלֵךְ וְיִשׁוּטֵט בְּעוֹלָם,
שְׁאֵלְמָלָא שְׁנֵיהֶם מִזְדוּגְגִים, לֹא יִכּוֹל
הַעוֹלָם לְסַבֵּל.

יֵצֵא זֶה, הוֹלֵךְ וּמִשׁוּטֵט בְּעוֹלָם,
וּמוֹצֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכַמְּהָ
עֲבוֹדוֹת, בְּכַמְּהָ דְרָגוֹת, בְּכַמְּהָ
הַנְּהֻגוֹת טוֹבוֹת, וְלֹא יִכּוֹל לָהֶם, בֵּין
כָּלֶם שְׁלוֹם, וְלֹא יִכּוֹל לְהַכְנִיס עִמָּהֶם
בְּמַלְשֵׁינוֹת. (הוֹלֵךְ וּמִשׁוּטֵט בְּעוֹלָם וּמוֹצֵא אֶת
יִשְׂרָאֵל בְּצַנְרָה הַזֹּאת) (אִף יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה כִּף בְּצַנְרָה הַזֹּאת)
אֶת הַשְּׁעִיר הָאֲחֵר שׁוֹלְחִים אוֹתוֹ עִם
מִשָּׂא שֶׁל כָּל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל.

תֵּאָנָּה (ויקרא טו) וְנָתַן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי
הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת. וְנָתַן אֶהְרֹן,
בְּגִין דְּאֵתִי מִסְמָרָא דְחֹסֵד. עַל שְׁנֵי
הַשְּׁעִירִים, עַל דִּיִּיקָא, בְּגִין דְּתַתְּבַסֵּם
מִטְרוּנֵיתָא. גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה
וְגּוֹרֵל אֶחָד לַעֲזָאֵל וְהָא תְרִין
שְׁעִירִין אֵינּוּן, אֲמַאי חַד לַיהוָה
אֲמַאי חַד לַיהוָה. אֵלָּא אָמַר קְדִישָׁא בְרִיד הוּא,
יְתִיב הָאֵי גַבְאֵי, וְחַד יִזִּיל וְיִשׁוּטֵט
בְּעֵלְמָא, דְּאֵלְמַלִּי תְרוּוּיְהוּ מוֹדוּוּגְגוּ,
לֹא יִכּוֹל עֵלְמָא לְמַסְבֵּל.

נִפְק הָאֵי, אֲזִיל וְשָׂאט בְּעֵלְמָא,
וְאִשְׁבַּח לָהּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכַמְּהָ
פּוֹלְחֵנִין, בְּכַמְּהָ דְרָגִין, בְּכַמְּהָ גְמוּסִין
טְבָן, לֹא יִכּוֹל לָהּ, בְּלָהּוּ שְׁלָמָא
בֵּינֵיהוּ, לֹא יִכּוֹל לְמִיעַל בְּהוּ
בְּדִלְטוּרָא. (אֲזִיל וְשָׂאט בְּעֵלְמָא, וְאִשְׁבַּח לְיִשְׂרָאֵל
כְּהַאי גּוֹנָא) (ג"א יִשְׂרָאֵל לְתַמָּא אוּף חֲכִי כְהַאי גּוֹנָא)
הָאֵי שְׁעִירָא אֲחֵרָא שְׁלַחִין לֵיהּ
בְּמִטּוֹלָא דְכָל חוֹבֵייהוּ דְיִשְׂרָאֵל.

שני שעירי עזים לחטאת

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

לְמִדְנּוּ, וּמֵאֵת עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח
שְׁנֵי שְׁעִירֵי עֲזִים לְחַטָּאת.
וּמֵאֵת עֵדֶת, כְּדִי שֶׁיְהִיָּה מְכָלֶם
וְיִתְכַפֵּר לְכָלֶם, שֶׁהָרִי כָּל חֲטָאֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל כָּאֵן תְּלוּוּיִים, וְכָלֶם מִתְכַּפְּרִים

תֵּאָנָּה, (ויקרא טז) וּמֵאֵת עֵדֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׁעִירֵי
עֲזִים לְחַטָּאת, וּמֵאֵת עֵדֶת, בְּגִין דִּיהָא
מְכָלְהוּ, וְיִתְכַפֵּר לְכָלְהוּ. דְּהָא כָּל
חוֹבֵייהוּ דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲכָא תְלוּוּיִין,

וְכָלֵהוּ מִתְכַּפְּרֵי כְּדָא. (דף ס"ד ע"א) וְלֹא סָגִי מִבְּרַגְלֵי נֶשְׁחָד. וּמֵאַן אֶתְרַ אֲתֵר אֲתֵרֵיבֵיבֵי מֵאֵינֵן קוּפִין דְּבַעֲזָרָה נְטִילִין אֲנֵרָא, וְאֵייתִי לְהוּ מֵאֵינֵן דְּמִי דְהוּ מְכַלְהוּ.

בְּזֵה, וְלֹא מִסְפִּיק מֵאִישׁ אֶחָד. וּמֵאֵיזָה מְקוּם נִלְקָחִים? מֵאוֹתָן קָפוּת שְׁבַעֲזָרָה נוֹטְלִים שְׂכָר, וּמְבִיאִים אוֹתָם מֵאוֹתָם דְּמִים שְׁהִיוּ מִכָּלָם.

וְהָהוּא שְׁעִירָא אַחְרָא, דְּהָהוּ אֲשֶׁתָּאָר לְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, עֲבָדִין לֵיהּ חֲטָאת בְּקִדְמִיתָא. וְהָא אוֹקִימָנָא בְּאֵן אֶתְרַ הָהוּ מִתְקַשְׂרָא. וּלְבַתֵּר דָּא מִתְקַרְבִין הֵינִי, וּמִתְבַּסְּמִין כְּלָא, וְאֲשֶׁתָּאָרוּ יִשְׂרָאֵל זִכְרָאִין קָמִי קֻדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, מְכַל חוֹבִין דְּעֲבָדוּ וְחָבוּ קָמִיהּ. הָדָא הוּא דְכָתִיב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם וְגו'.

וְאוֹתוֹ הַשְּׁעִיר הָאֲחֵר, שְׁהֵיגָה נִשְׂאָר לְקֻדְשׁ בְּרוּךְ הוּא, עוֹשִׂים אוֹתוֹ חֲטָאת בְּרֵאשׁוֹנָה. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ בְּאֵיזָה מְקוּם הֵיךְ נִקְשָׁר. וְאַחַר כֵּן מִקְרִיבִים אֶת אֱלֹהֵי, וְהַכֹּל מִתְבַּשְׂמִים, וְיִשְׂרָאֵל נִשְׂאָרִים צְדִיקִים לְפָנֵי הַקֻּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל הַחֲטָאִים שְׁעִשׂוּ וְחֲטָאוּ לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁפָתוֹב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם וְגו'.

וּנְשֵׂא הַשְּׁעִיר עֲלֵיו אֶת כָּל עוֹנֹתָם

תָּנוּ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בְּרֵאשִׁית כו) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבְּקָה אִמּוֹ הֵן עָשׂוּ אֲחֵי אִישׁ שְׁעִיר וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק. מֵאִי קָא רְמִיזָא, אֶלָּא וְדָאִי עָשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר, הוּא מֵהָהוּא דְאֶקְרִי שְׁעִיר, דְּהָא מֵהָהוּא סְטָרָא אֲתִי. וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק: גְּבַר מֵהָהוּא דְפְלִיג לְכָל שְׂאָר עַמִּין וְרַבְרִבִין מִמֶּנּוּ. דְכָתִיב, (דְּבָרִים ד) אֲשֶׁר חֶלֶק יְהוָה אֱלֹהֵיךְ אוֹתָם, וְכָתִיב (דְּבָרִים לב) כִּי חֶלֶק יְהוָה אֱלֹהֵיךְ עִמּוֹ וְגו'. תָּנוּ אִישׁ חֶלֶק, מִתְרֵי שְׁעִירִים וְאֲשֶׁתָּאָר חֲדָא.

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

עוֹד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בְּרֵאשִׁית כו) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבְּקָה אִמּוֹ הֵן עָשׂוּ אֲחֵי אִישׁ שְׁעִיר וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק. מַה הוּא רִמְזָא? אֶלָּא וְדָאִי שְׁעִשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר, וְהוּא מֵאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא שְׁעִיר, שְׁהָרִי מֵאוֹתוֹ צַד הוּא בָּא. וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק - אִישׁ מֵאוֹתוֹ שְׁחֶלֶק לְכָל שְׂאָר הָעַמִּים מִמֶּנִּים גְּדוֹלִים, שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ד) אֲשֶׁר חֶלֶק ה' אֱלֹהֵיךְ אֲתָם, וְכָתוֹב (שם לב) כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ וְגו'. עוֹד אִישׁ חֶלֶק, מִשְׁנֵי שְׁעִירִים, וְנִשְׂאָר אֶחָד. שְׁהַכְּהֵן חֶלֶק

אותם - אחד לחלקו, ואחד לקדוש ברוך הוא. למה? כדי שיטען על כתפו את כל חטאי יעקב, שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונת תם.

כתוב וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. משום כך וסמך אהרן את שתי ידו, שהקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. על ראש השעיר החי, החי דוקא, להכליל אותו שלמעלה.

והתודה עליו את כל עונות, כמו שכתוב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ובארנו עליה, שנטהר האדם ונשארו עליה כל אותו החטא. אף כאן והתודה עליו, אחר שהתודה הכהן בעבורם של ישראל - עליו, כלומר, פלם ישארו עליו.

אמר לו רבי אבא, אם כך, כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים. אמר לו, כאן שונה, ששם לשעירים היו מקריבים קרבן, ומשום כך לא כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, ששם לשעירים היו עושים פלחן ושלטון, וכאן - ונשא השעיר עליו

דכהנא פליג לה, חד לחולקיה, וחד לקודשא בריך הוא. אמאי. בגין דיטעין על כתפוי כל חובוי דיעקב, דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונות תם.

כתיב (ויקרא טו) וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידו, דקודשא בריך הוא יסתבם על ידוי. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא.

והתודה עליו את כל עונות, (ויקרא ה) כמה דכתיב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדכי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, בטר דאודי כהנא בגינייהו דישראל, עליו: כלומר, ישתארון כלהו עליו.

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כך לא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, דהתם לשעירים הוו עבדי פולחנא, וישולטנותא. והכא ונשא

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

את כל עונותם, והקרָבן אינו נעשה אלא לקדוש ברוך הוא. בא וראה שבגלל הקרָבן מתבשמים עליונים ותחתונים והדין לא שולט ושורה על ישראל.

השעיר עליו את כל עונותם, וקרָבנא לא אתעביד אלא לקודשא בריך הוא. תא חזי, דבגני קרָבנא מתבסמן עלאין ותתאין, ודינא לא שריא ושלמא עלייהו דישראל.

איש עתי

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי?

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי.

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

אלא סוד הדבר כף הוא - בכל מה שנעשה, צריך אדם מזמן לאותו דבר. יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר. בא וראה מה כתוב בכהן, טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך אלא יברך, פי הוא מזמן שתתקיים ברכה על ידו בזה. (ושורה הברכה בהשגחתו).

אלא רוא דמלה הכי הוא (דף ס"ג ע"ב) בכל מה דאתעביד, בעי בר נש זמין לההיא מלה. אית בר נש דברכתא אתקיים על ידיה יתיר מאחרא. תא חזי, מה כתיב ביה בכהנא, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך, בגין דהוא הוה זמין דיתקיים ברכתא על ידיה בהאי. (ס"א) ושארי ברכתא באשגחיתא דליה).

בלעם - רע העין

ויש אדם שמזמן שיתקיימו על ידו קללות, ובכל מה שיתבונן יבאו קללות ומארה ובעתה, כמו בלעם שנקרא רע עין, שהיה מזמן לכל רע ולא היה מזמן לטוב, ואף על גב שברך, ברכתו אינה ברכה ולא התקיימה. וכשהיה מקלל, כל מה שקלל התקיים, ואפלו ברגע אחד,

ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לוזמין על ידיה, ובכל מה דישגח ליתי לוזמייא ומארה ובעיתא כגון בלעם, דאקרי רע עין, דהוה זמין בכל ביש, ולא הוה זמין לטוב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתקיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתקיים, ואפילו ברגעא חדא,

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

ועל זה כתוב (במדבר כד) שְׁתֵּם הָעֵינַן. בכל מקום שעינו שלטה - התקלל. **בא** וראה מה כתוב, (שם) וַיֵּשֶׁת אֶל הַמִּדְבָּר פָּנָיו, כְּדִי שִׁיתְעוֹרֵר מֵאוֹתוֹ צַד שֶׁהוּא שׁוֹלֵט שָׁם, וַיֵּבֵא בְּהַלְשָׁנָה עַל יִשְׂרָאֵל. מה כתוב בפסוקים? (משלי כב) טוֹב עֵינַן הוּא יְבָרֵךְ, שֶׁהוּא הֵיחָ מְזֻמָּן לָזֶה וְשׁוֹרֵה בְּרַכָּה בְּהַשְׁגָּחָה שְׁלוֹ. ועל זה שנינו, יִסְטָה אָדָם אֶפְלוּ מִמָּאָה דְרָכִים וְלֹא יִפְגַּשׁ אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֵינַן רָעָה.

ועל דא כתיב, (במדבר כד) שְׁתֵּם הָעֵינַן. בכל אתר דעיניה שלטא אתלמייא. **תא** חזי מה כתיב. (במדבר כד) וַיֵּשֶׁת אֶל הַמִּדְבָּר פָּנָיו, בְּגִין דִּיתְעַר מֵהָהוּא סְמָרָא הָהוּא דְשִׁלְטָא תַּמָּן, וַיִּיתִי בְּדִלְמוֹרָיָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל. מה כתיב בהו בכהני, (משלי כב) טוֹב עֵינַן הוּא יְבָרֵךְ, דְּהוּא הָוֵה זְמִין בְּהָאֵי, וְשָׂאֵרֵי בְּרַכְתָּא בְּאִשְׁגַּחוֹתָא דִּילֵיהּ. ועל דא תנינן, יִסְטֵי בַר נָשׁ אִפְלוּ מִמָּאָה אַרְחֻזִין, וְלֹא יֵאָרַע בְּבַר נָשׁ דְּאִית לֵיהּ עֵינָא בִישָׂא.

ושלח ביד איש עתי

אף כָּאן, וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי - שֶׁהוּא מְזֻמָּן לָזֶה וְרְשׁוּם לָזֶה, וְהִכְהֵן הֵיחָ מִכִּיר בּוֹ עֵינַן אַחַת יוֹתֵר מֵאַחֶרֶת מְעֻט. הַעוֹר שֶׁעַל הָעֵינַן מְכֻסָּה בְּשַׁעֲרוֹת רַבּוֹת, הָעֵינַן מְכַחֶלֶת וְלֹא מְסַתְּפֵל יִשְׂרָאֵל, זֶהוּ הָאָדָם הַמְזֻמָּן לְכַדּוֹ וְהִרְאוּ לוֹ. ועל זה כתוב ביד איש עתי.

אוף הָכָא וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי, דְּהוּא זְמִין לְהָאֵי. וְרְשׁוּם לְהָאֵי, וְכִהְנָא הָוֵה אִשְׁתְּמוּדַע בֵּיהּ, חַד עֵינָא יִתִּיר מֵאַחֶרָא פּוֹרְתָא. סוֹרְטָא דְעַל עֵינָא אִתְחַפֵּיָא בְּשַׁעֲרֵין סְגִיאוֹן. מְכַחֵלָא עֵינָא, וְלֹא מְסַתְּפֵל בְּמִישְׁרָא. הָאֵי הוּא בַר נָשׁ זְמִין לְהָאֵי, וְכִדְקָא חֲזִי לֵיהּ. ועל דא כתיב ביד איש עתי.

טוב עין הוא יברך

בגוש חֲלָב הֵיחָ אָדָם, שֶׁבְּכֹל מְקוֹם שֶׁמְכָה בְּיָדוֹ, הֵיחָ מֵת, וְלֹא הֵיחָ אֲנָשִׁים מְתַקְרָבִים אֵלָיו. בְּסוֹרֵינָה

חֲלָבָא הָוֵה בַר נָשׁ, דְּבְכָל אַתְר דְּמַחֵי בִידוֹ, הָוֵה מֵת, וְלֹא הוּוּ בְּנֵי נָשָׂא מְקַרְבִין בְּהִרְיָה.

הִיָּה אָדָם, שְׁבַכְל מְקוֹם שָׁבוּ הַסְתַּפֵּל, אֶפְלוּ לְטוֹב, הַכֹּל הַתְּהַפֵּךְ לְרַע. יוֹם אֶחָד הָיָה אִישׁ אֶחָד הוֹלֵךְ בְּשׂוֹק, וְהָיוּ פָּנָיו מְאִירוֹת. בָּא אוֹתוֹ אִישׁ וְהַסְתַּפֵּל בּוֹ, וְנִבְקָעָה עֵינוֹ. מִשׁוּם כֶּף לְכֹל הָיָה אָדָם מוֹכֵן, לָזֶה וְלָזֶה. וְעַל זֶה כְּתוּב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֱלֹא יִבְרָךְ.

בְּסוּרְיָא הָוָה בַּר נֶשׁ, דְּבִכְל אֶתְרֵי דְאִסְתְּבַל אֶפְלוּ לְטוֹב, בְּלֹא אֶתְהַפֵּךְ לְבִישׁ. יוֹמָא חַד הָוָה חַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל בְּשׂוֹקָא, וְהָווּ אֲנָפְוֵי נְהִירִין. אֶתָּא הֵהוּא בַּר נֶשׁ וְאִסְתְּבַל בֵּיהּ, וְאִתְבְּקַע עֵינֵיהּ. בְּגִין כֵּךְ, בְּכֹלֵא הָוָה בַּר נֶשׁ זְמוּן, לְהֵאִי וְלְהֵאִי. וְעַל דָּא כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֱלֹא יִבְרָךְ.

קטגור נעשה סניגור

וְלַמְדָּנוּ, הָאִישׁ הַזֶּה שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ לְמַדְבָּר, כְּשֶׁהֲגִיעַ שָׁם אוֹתוֹ שְׁעִיר, הָיָה עוֹלָה לְהָר, וְדוּחָה אוֹתוֹ בְּשִׁפְתֵי יָדָיו, וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְחִצֵי הָהָר עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֵיבָרִים אֵיבָרִים, וְאוֹתוֹ אִישׁ הָיָה אוֹמֵר: כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וְגו'. וּמִשׁוּם שְׁעוֹלָה אוֹתוֹ קִטְגוֹר וְנַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אַז הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵת כָּל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹל מַה שֶׁכְּתוּב בְּאוֹתָם פְּתָקִים שֶׁלְמַעֲלֵה לְהַזְכִּיר אֵת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, הוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְזוֹרֵק אוֹתָם כְּמוֹ זֶה לְמַקוֹם שֶׁנִּקְרָא מְצוּלוֹת יָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם.

וְתֵאנָא, הָאִי בַר נֶשׁ דְּהָוָה אֲזִיל לְמַדְבָּרָא, כִּד מְטָא בֵּיהּ בְּהֵהוּא שְׁעִירָא הָוָה סְלִיק לְטוֹרָא, וְדַחֵי לֵיהּ בְּתֵרִין יְדוּי. וְלֹא הָוָה נְחִית לְפִלְגוֹת טוֹרָא, עַד דְּאִתְעַבִּיד שִׁיפִין שִׁיפִין. וְהֵהוּא בַר נֶשׁ הָוָה אָמַר, כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וכו'. וּבְגִין דְּסְלִיק הֵהוּא קְטִיגוֹרְיָא וְאִתְעַבִּיד סְנִיגוֹרְיָא דְיִשְׂרָאֵל, כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, כָּל חוֹבֵייהוּ דְיִשְׂרָאֵל, וְכֹל מַה דְכְּתִיב בְּאֵינוֹן פְּתָקִין דְלַעֲיָלָא, לְאִדְכְּרָא חוֹבֵייהוּ דְבְּנֵי נֶשָׁא, נְטִיל לוֹן וְרַמֵי לוֹן כְּהֵאִי גְוּוֹנָא, לְאַתְרֵי דְאִתְקַרֵי מְצוּלוֹת יָם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם.

חלק ג
דף ס"ג
ע"ב

שליחת השעיר לעזאזל

חלק ג
דף ס"ג
ע"א
רעיא
מהימנא

מצוה זו, שיעבד הפהן הגדול את
עבודת אותו היום כמו
שצריך, ולשלח שעיר לעזאזל. הסוד
הזה כמו שנאמר, כדי שיפרד מהעם
הקדוש ולא יתבע את חטאיהם לפני
המלך ולא יקטרג עליהם, שהרי אין
לו תקף ושלטון (בה) אלא רק
כשמתחזק הרגז מלמעלה, ובאותו
דורון מתהפך אחר כך לאפטרופוס
עליהם, ועל כן נדחה מלפני המלך.
והרי בארנו, משום שהוא קץ כל
בשר.

והעם הקדוש נותנים לו כמו שהוא
צריך שעיר, וסוד זה - (בראשית
כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמו
שהוא בצד הקדשה זכר ונקבה, אף
כך בצד הטמאה זכר ונקבה. משל
אומרים, זרק עצם ללבלב, והוא ילחך
את עפר רגלך.

פקודא דא, למפלח כהנא רבא
פולחנא דההוא יומא כמה
דאצטריך, ולמשלח שעיר לעזאזל.
רזא דא כמה דאת אמר, בגין
לאתפרשא מעמא קדישא, ולא יתבע
חוביהון קמי מלכא. ולא יקטרג
עליהו, דהא לית ליה תקיפו
ושולטנו, (בה) בר פד אתקף רוגזא
מלעילא, ובההוא דורנא אתהפך
לבתר אפטרופוסא עליהו, ועל דא
אתדחיא מקמי מלכא. והא
אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר.
ועמא קדישא יתבין ליה כמה
דאצטריך ליה שעיר, ורזא
דא (בראשית כו) הן עשו אחי איש
שעיר. כמה דאיהו בסטר דקדושה
דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר מסאבו
דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא
ארמי ליה גרמא, ילחך עפרא דרגלך.

הכל צריך, טוב ורע

שאלו את בן זומא, האם לסרס
כלב? אמר להם, (ויקרא כב)
ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם
לא תעשו. כמו שהעולם צריך את
זה, כך צריך העולם את זה. ועל זה
נאמר, (בראשית א) והנה טוב מאד - זה

שאלו לבן זומא, מהו לסרוסי
כלבא. אמר להם, (ויקרא כב)
ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם
לא תעשו. כמה דאצטריך עלמא
להאי, הכי אצטריך עלמא להאי. ועל
דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד

מלאך המות, אין לבטלו מן העולם, שהעולם צריך אותו. אף על גב שכתוב בו (ישעיה נב) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה וגו', לא יתבטלו מן העולם. הפל צריך, טוב ורע.

ומשום כך יש לנו ביום הזה לזרק עצם לפלב, עד שהוא גזר, יפנס מי שיכנס להיכל המלך, ואין מי שימחה בידו. אחר כך יכשפש בזנבו.

דא מלאך המות. לית לבטלא ליה מן עלמא, עלמא אצטריך ליה, אף על גב דכתיב ביה, (ישעיה נב) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה וגו', לא יתבטלון מן עלמא. כלא אצטריך טוב ורע.

ובגניי כך אית לן ביומא דא למרמי ליה גרמא לכלבא, עד דאיהו גריר, ייעול מאן דייעול לגבי היכלא דמלכא, ולית מאן דימחי בידוי. לבתר יכשפש ליה בזנביה.

הקב"ה חס על ישראל

מה כתוב והתנודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם. כיון שהוא רואה את השעיר הזה, תשוקתו אליו ולהתתקן עמו, ולא יודע מאותם החטאים שנוטל השעיר. הוא שב אל ישראל, רואה אותם בלי חטאים, בלי פשעים, שהרי כלם שורים על ראש השעיר, עולה למעלה ומשבח אותם לפני הקדוש ברוך הוא. והקדוש ברוך הוא רואה את עדות אותו המקטרג, והואיל ותשוקתו לרחם על עמו, אף על גב שהוא יודע את כל המעשה, הוא חס על ישראל.

מה כתוב והתנודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם. כיון דאיהו חמי האי שעיר. תיאובתיה לגביה, ולאשתכללא בהדיה, ולא ידע מאינון חובין דקא נטיל שעיר. תב לגבייהו דישראל, חמי לון בלא חובין, בלא פשעין, דהא כלהו שראן ברישא דשעיר, סליק לעילא, ושבח לון קמי קדשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא חמי סהדותא דההוא מקטרגא, והואיל ותיאובתיה לרחמא על עמיה, אף על גב דאיהו ידע כל עובדא, חס עלייהון דישראל.

והכל שורה על זה, כדי שלא יעורר את סוד הדין מלמעלה, וזה יתחזק וישמדו בני העולם, שהרי זה בא מצד הדין הקשה, ואם זה יתעורר, הוא מתעורר בחטאי בני האדם, שהרי אין לו התעוררות לעלות למעלה לעורר דין קשה רק משום חטאי בני אדם. שהרי בשעה שאדם עושה חטא, זה מתאסף, וכמה אלפים מסייעים שלו, ומתפנסים שם ונוטלים אותו ועולים למעלה. הרחמן יצילנו. ועל הכל נותן הקדוש ברוך הוא עצה לישראל להנצל מפל הצדדים, ועל זה כתוב, (תהלים קמה) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (עד כאן הרעיא

מהימנא).

ובלא שריא כדא, בגין דלא יתער רזא דדינא מלעילא, ויתקף האי וישתצון בני עלמא, דהא דא מסמרא דדינא קשיא קא אתי. ואי יתער האי, בחובי בני אנשא אתער. דהא לית ליה אתערו לסלקא לעילא לאתערא דינא קשיא בר בדיל חובי בני נשא. דהא בשעתא דבר נש עביד חובא, אתכנש האי, וכמה אלף סייען דיליה, ומתכנפי תמן, ונטלי ליה, וסלקי לעילא רחמנא לישובן. ועל בלא יהב קדשא בריך הוא עימא לישראל לאשתובא מכל סמרון. ועל דא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיהוה ^{איהויהוה} אלהיו. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה מזומן המלשין

ולא זה בלבדו, אלא בכל פעם שמזמן המלשין ונתנת לו רשות, צריכים לשים פנגדו במה שיתעסק ויעזב את ישראל. ביום הזה מזמן המלשין לרגל את הארץ. זהו שכתוב (איוב א) ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. והרי שנינו, משוט בארץ, מה זה? אלא זהו המלשין הגדול מקטרגם של ישראל.

ולא דא בלחודוי, אלא בכל זמנא דדלטורא זמין, ואתיהיב ליה רשותא, בעינן לשוואה לקבליה במה דיתעסק, ושביק לון לישראל. בהאי יומא דלטורא זמין לאללא ארעא. הדא הוא דכתיב, (איוב א) ויאמר יהוה ^{איהויהוה} אל השטן מאין תבא. והא תנינן, משוט בארץ, מאי הוא. אלא האי הוא דלטורא רבא מקטרגא דישראל.

חלק ג
דף ק"א
ע"ב

וְהָאֵתְעוּרְרוּ הַחֲבֵרִים, (שודאי)
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְזַמְּנִים לְעֵבֶר בַּיָּם וּלְהַפְרֵעַ מִן
הַמְצָרִים, אָמַר: אֲנִי עִבְרָתִי בְּאַרְץ
הַקְדוּשָׁה, וְרֵאִיתִי שְׂאֵלָה לֹא רְאוּיִים
לְהַכְנִס לְתוֹכָהּ. אִם אַתָּה דָן דִּין -
הַדִּינִים שֶׁלָּהֶם כְּאֵן כְּמוֹ הַמְצָרִים. מַה
שׁוֹנִים אֵלָּו מֵאֵלָּו? אוֹ שְׂמִימֹתוֹ כָּלֶם
כְּאַחַד, אוֹ שְׂיַחְזְרוּ כָּלֶם לְמְצָרִים. וְלֹא
אַתָּה הוּא שְׂאֵמְרָתְךָ, (בראשית טו)
וְעִבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מְאוֹת
שָׁנָה? וְהָרִי לֹא עָלוּ מִחֲשָׁבוֹנוֹ אֶלָּא
מֵאֲתִים וְעֶשֶׂר, וְלֹא יוֹתֵר.

לְהַעֲסִיק אֶת הַמְקַטְרֵג

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מַה
אֲעֹשֶׂה? כְּאֵן צְרִיכָה
הַשְׂתַּדְּלוּת, לְהַבִּיא קֶרֶב כְּנִגְדּוֹ. אֲתָן
לוֹ בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק, וְיַעֲזֹב אֶת בְּנֵי,
וְהָרִי נִמְצָא בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק. מִיָּד אָמַר
לוֹ: הַשְׂמֵת לְבָךְ אֶל עִבְדֵי אֵיּוֹב כִּי אֵין
כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד חִלַּק לוֹ הַמַּלְשִׁין
בְּדַבְרִים, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר
הַחֲנָם יָרָא אֵיּוֹב אֱלֹהִים.

לְרֹעֵה שְׂרָצָה לְהַעֲבִיר צִאֲנוּ בְּנֵהָר
אַחַד. עֵבֶר זָאֵב לְהַתְגַּרְוֹת
בְּצִאֲנוֹ. הַרֹעֵה הָיָה חָכֵם, אָמַר: מַה
אֲעֹשֶׂה, שְׁבַעֲוֹד שְׂאֲנִי מֵעֲבִיר אֶת

וְהָאֵתְעוּרְרוּ חֲבֵרֵינָא, (דודאי) בְּהֵיִא
שְׁעָתָא דְהוּוּ זְמִינִין יִשְׂרָאֵל
לְמַעֲבַר יָמָא, וְלֹאֲתַפְרַעָא מִמְצָרָאִי,
אָמַר, אָנָּא אַעֲבֵרנָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא,
וְחִמֵּינָא דְלֹא אֲתַחֲזוּן אֲלֵינִי לְמִיעַל
בְּגוּוּהָ, אִי אֲנִתְ דָּאֵין דִּינָא, דִּינֵיִיהוּ
הָכָא בְּמִצְרָאִי, מַה שְׂנֵינִין אֲלֵינִי מֵאֲלֵינִי,
אוֹ יְמוֹתוֹן בְּלָהוּ כְּחֻדָּא, אוֹ יְהִדְרוֹן
בְּלָהוּ לְמְצָרִים. וְלֹאֵו אֲנִתְ הוּא
דְאַמְרָתְךָ, (בראשית טו) וְעִבְדוּם וְעָנּוּ
אוֹתָם ד' מְאוֹת שָׁנָה, וְהָאֵלָּא סְלִיקוּ
מִחוֹשְׁבֵינָא אֶלָּא רד"ג, וְלֹא יוֹתֵר.

אָמַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַאי אַעֲבִיד,
אַשְׁתַּדְּלוּתָא בְּעֵיָא הָכָא,
לֹאֵיִתְתָּהּ קֶרֶבָא לְקַבְּלֵיהָ, יְהִיבָנָא לִיָּה
בְּמַה דִּיתְעַסֵּק, וְיִשְׁבּוֹק בְּהוּ לְבָנִי,
וְהָא אַשְׁתַּבַּח בְּמֵאֵן דִּיתְעַסֵּק, מִיָּד
אָמַר לִיָּה, הַשְׂמֵת לְבָךְ אֶל עִבְדֵי אֵיּוֹב
כִּי אֵין כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד פָּלַג לִיָּה
דְלַטוּרָא בְּמִלִּין, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת
יְהוָה וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יָרָא אֵיּוֹב
אֱלֹהִים.

לְרֹעֵיָא דְבַעֲיָ לְאַעֲבֵרָא עֲאֵנִיָּה בְּחַד
נְהָרָא, אַעֲבֵר זָאֵבָא לְקַטְרָנָא
לִיָּה בְּעֲאֵנִיָּה, רַעֲיָא הָוָה חֲכִים, אָמַר
מַאי אַעֲבִיד, דְבַעֲוֹד דְאַנָּא אַעֲבֵר

הטלאים, הוא יתגרה בצאן? הרים עיניו וראה בין הצאן תיש אחד מאותם תישי הבר, שהיה גדול וחזק. אמר: אזרק זה כנגדו, ובעוד שמתגרים זה בזה, אעביר את כל הצאן וינצלו ממונו.

כף הקדוש ברוך הוא. אמר: ודאי התיש הזה גדול אחד וחזק ואלים, אזרק כנגדו, ובעוד שהוא מתעסק עמו, יעברו בני, ולא ימצא קטגור עליהם. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך. עד שהקדוש ברוך הוא זוג אותם כאחד, שפכתוב הנו בידך. בעוד שהוא מתעסק בו, עזב את ישראל, ולא נמצא מקטרג אליהם.

אף כּאן ביום הזה המלשין מזמן לרגל את הארץ, וצריכים לשלח כנגדו במה שיתעסק (בדגמה שלו), ובעוד שהוא מתעסק בו, עוזב את ישראל. ומשל אומרים למזלזל של בית המלך: תן לו מעט יין, וישבחק לפני המלך. ואם לא, יאמר למלך דבור רע. לפעמים נוטלים את אותו דבור עליוני בית המלך, והמלך עושה בגללו דין.

רבי יצחק אמר, לשוטה שעומד לפני המלך, תן לו יין, ואחר כך

לטלייא, יקטרג הוא בעאני. זקף עינו, וחמא בין עאנא, חד תיישא מאלין תיישי ברא, דהוה רב ותקיף. אמר, אשדי דא לקבליה, ובעוד המקטרגי דא בדא, אעבר לכל עאנא, וישתזבון מניה.

כף קדשא בריך הוא אמר, ודאי הא תיישא חד רב ותקיף ואלים, אשדי לקבליה, ובעוד דהוא ישתדל ביה, יעברון בני, ולא ישתכח קטיגורא לגבייהו. מיד, ויאמר יהוה יהוה אל השטן השמת לבך. עד דקודשא בריך הוא זווג להו כחדא, דכתיב הנו בידך. בעוד דהוא אשתדל ביה, שביק לון לישראל, ולא אשתכח קטיגורא לגבייהו.

אוף הכי כהאי יומא, דלטורא זמין לאללא ארעא, ובעינא לשדרא לקבליה במה דיתעסק (כּוּנָא דליה), ובעוד דאיהו אשתדל ביה, שביק לון לישראל. ומתלא אמרי לולולא דבי מלכא, הב ליה זעיר חמרא, וישבחה קמי מלכא. ואי לא יימא למלכא מלה בישא. לומנין נטלין לה לההיא מלה, עלאי דבי מלכא, ומלכא עביד דינא כּניניה.

רבי (דף ק"ב ע"א) יצחק אמר, לשטיא דקאים קמי מלכא, הב ליה

אמר לו והראה לו כל אותן טעויות שעשית וכל אותן רעות, והוא יבא וישבח אותך, ויאמר שלא נמצא בעולם פמותך. אף כֵּאן, הרי עומד המלשין תמיד לפני המלך, ישראל נותנים לו את הדורון הזה, ובדורון הזה פתק לכל הרעות ולכל הטעויות ולכל החטאים שעשו ישראל, והוא בא ומשבח את ישראל, ונעשה עליהם סגור, והקדוש ברוך הוא מחזיר את הכל לראש הרעים של עמו, משום שכתוב (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, אוי לו לעם של עשו בשעה ששולחים את השעיר הזה לאותו המלשין שממנה עליהם, שבגללו בא לשבח את ישראל, והקדוש ברוך הוא מחזיר את כל החטאים על ראש עמו, משום שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא היו יודעים אמות העולם מהשעיר הזה, לא משאירים את ישראל יום אחד בעולם.

בא ראה, כל אותו יום הוא מתעסק עם אותו שעיר, ומשום כך הקדוש ברוך הוא מכפר לישראל ומטהר אותם מהכל, ולא נמצאת

חמרא, ולבחר אימא ליה, ואחזי ליה, כל אינון טעוון דעבדת, וכל אינון בישין, והוא ייתי וישבחה, ויימא דלא ישתבח בעלמא כוותך. אוף הכא, הא קאים דלמורא תדיר קמי מלכא, ישראל יהבין ליה האי דורון, ובהאי דורון פתקא, לכל בישין, ולכל טעוון, ולכל חובין דעברו ישראל, והוא אתי ומשבח להו לישראל, ואתעביד סניגורא עליהו, וקודשא בריך הוא אהדר כלא לרישא דבישי דעמיה, בגין דכתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, ווי לון לעמא דעשו, בשעתא דהאי שעיר משדרי לההוא דלמורא ממנא דעלייהו, דבגיניה אתי לשבחה לון לישראל, וקודשא בריך הוא אהדר כל אינון חובין לרישא דעמיה, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא הו ידעי אומות העולם מהאי שעיר, לא שבקיין לון לישראל, ימא חד בעלמא.

תא חוי, כל ההוא ימא משתדל איהו כההוא שעיר, ובגין כך קדשא בריך הוא מכפר להו לישראל, ודכי לון מבלא, ולא

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

קטגוריה לפניו. אחר כך הוא בא ומשבח את ישראל, ואז שואל אותו, כמו שנאמר, ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. משיב בתשבחתם של ישראל, והקטגור נעשה סגור והולך לו.

אשתבח קטגוריא קמיה. לבתר, הוא אתי ומשבח להו לישראל. וכדין שאיל ליה, כמה דאת אמר, ויאמר יהוה אל השטן מאין תבא, אתיב בתושבחתיהו דישראל, וקטגורא אתעביד סניגורא ואזיל ליה.

כחו ש' שער

אז הקדוש ברוך הוא אומר לשבעים השרים שסביב הפסא: ראיתם את המלשין הזה, איך עומד על בני תמיד? (מספיימים) הרי שער אחד שנמצא (שנשלח) אצלו בפתק עם כל חטאיהם וכל טעיותיהם, וכל מה שחטאו וחבו לפני, והוא קבל אותם. אזי כלם מספיימים שיחזרו אותם החטאים על עמו.

בדין קדשא בריך הוא אמר לשבעין שרין דסחרין כורסייא, חמיתון האי דלטורא, היאך קאים על בני תדיר, (אסתכמו) הא שעירא חדא דאשתכח (ס"א אשתדר) גביה, בפתקא דכל חוביהו וכל מענותיהו, וכל מה דחטו וחבו קמאי, והוא קביל לון. בדין אסתכמו כלהו, דיהדרון אינון חובין על עמיה.

העונות חוזרים על ראשי עמו

רבי אבא אמר, כל אותם עונות וחטאים נדבקים בו, כמו שפתיב (מיכה ז) ותשליך במצלות ים כל חטאתם. ואחר כך כלם חוזרים על ראשי עמו, זהו שפתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. ביום הזה מתעטר הכהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין

רבי אבא אמר, כל אינון חובין וחטאין מתדבקין ביה, כמה דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ולבתר, בלהו מתהדרן ברישיהון דעמיה, הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. בהאי יומא מתעטר כהנא בעטרין עלאין, והוא

עליונים ותחתונים, ומכפר עליו ועל ביתו, ועל הכהנים, ועל המקדש, ועל כל ישראל.

קאים בין עלאי ותתאי, ומכפר עליה ועל ביתיה, ועל כהני, ועל מקדשא, ועל ישראל בלהו.

ושעיר עזים אחד

ועוד, ושעיר עזים אחד - שני שעירים הם, שנאמר עליהם (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לה', בגלל מעוט הלבנה, והוא שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד - מצד היחוד. אבל שעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא - ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כמו שאמר יעקב, (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אף כן שחד, לשבר הרגז של סמא"ל שלא יתקרב למקדש לקטרג.

ועוד ושעיר עזים אחד, תרין שעירין אינון, דאתמר עליהו (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד ליהוה ^{איהויהוה} וגורל אחד לעזאזל. ^{איהויהוה} שעיר ליהוה, בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אחד ליהוה ^{איהויהוה} לחטאת. אחד: מספרא דיחודא. אבל שעיר העזאזל, לא כתוב ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שוחד, לתברא רוגזא דסמא"ל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

חלק ג
דף
רמ"ה
ע"א

משל לכלב שהוא רעב, ומי שרוצה שלא ינשף אותו, נותן לו בשך לאכל או לחם, וישקה אותו מים. וסוד הדבר - (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובזה יחזר לאהבתו של האדם. שלא די שלא ינשף אותו בכמה יסורים, אלא יחזר להיות עליו סגור, ויחזר להיות אוהבו.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יהיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וישקי ליה מיא. ורזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובכא יתהדר רחימו דבר נש, דלא די דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למהוי ליה סגיגורא, ואתהדר רחימוי.

נושא עוון

וּמְדוּעַ הָיוּ שׁוֹלְחִים אוֹתוֹ בְּיַד אִישׁ עֵתִי, פָּגוּם? מִשׁוּם שֶׁהַצְּדִידִים הָאֲחֵרִים כָּלֵם בְּעֵלֵי מוֹמִים, וְנִקְרְאוּ שְׁעִירִים, שְׁפָתוֹב (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם. וְנֶאֱמַר בָּהֶם, (ויקרא יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים. שְׁעֵלֵיהֶם נֶאֱמַר (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים לֹא אֱלֹהִים. וּבְשְׁעִיר זֶה נִפְרַשׁ מֵהַכֹּל, וְנוֹשֵׂא אֶת כָּל חוֹבוֹת יִשְׂרָאֵל עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז) וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם. וְעוֹד, אַחַר שֶׁנּוֹטֵל הוּא - וְנִשְׂא. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות לד) נִשְׂא עוֹן. מַה בֵּין נוֹשֵׂא לְנִשְׂא? נִשְׂא - מִשְׂאוֹי. נִשְׂא - הַרְמַת הַמִּשְׂאוֹי.

(ובחבור קדמוני) (ע"כ רעיא מהימנא).

וְאִמְאִי הוּוּ שְׁלַחִין לִיה בְּיַד אִישׁ עֵתִי, פָּגוּם. בְּגִין דְּסַטְרִין אַחֲרֵנִין כְּלֵהוּ מֵאִרֵי מוֹמִין, וְאֲתַקְרִיאוּ שְׁעִירִים, דְּכְתִיב, (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם. וְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (ויקרא יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים. דְּעֵלֵיהוּ אֲתַמַּר, (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים לֹא אֱלֹהִים. וּבְשְׁעִיר דָּא, אֲתַפְרַשׁ מִכְּלָא, וְנוֹשֵׂא כָּל חוֹבִין דִּישְׂרָאֵל עָלֵיהּ, כְּמַה דְּאֵת אֲמַר, (ויקרא טז) וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם. וְעוֹד, בְּתַר דְּנִטִּיל אִיהוּ וְנִשְׂא. קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא (שמות לד) נִשְׂא עוֹן. מֵאִי בֵין נוֹשֵׂא לְנִשְׂא. נִשְׂא: מְטוּלָא. נוֹשֵׂא: סְלִיקוּ דְּמְטוּלָא.

(ובחבורא קדמאה) (ע"כ רעיא מהימנא)

כמו למטה כן למעלה

לְמַדְנֹו, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁפָתוֹב וְלִקַּח אֶהָרִן אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְגו', הֵם מִתְעוֹרְרִים בְּאוֹת יוֹם לְמַעְלָה וְרוֹצִים לְשַׁלֵּט (לשטות) וְלִצְאֵת לְעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהִפְתָּן מִקְרִיב אֶת אֱלוֹי לְמִטָּה, אִזְ נִקְרְבִים אוֹתָם שְׁלַמְעָלָה, וְאִז עוֹלִים הַגּוֹרְלוֹת בְּכָל הַצְּדִידִים. הִכְתָּן נוֹתֵן גּוֹרְלוֹת לְמִטָּה, הִכְתָּן נוֹתֵן גּוֹרְלוֹת לְמַעְלָה. כְּמוֹ שֶׁאֶחָד נִשְׂאָר

תִּיאָנָא, כִּהֵיָא שְׁעָתָא דְּכְתִיב, וְלִקַּח אֶהָרִן אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְגו', מִתְעוֹרֵין אֵינֹון כִּהֵיָא יוֹמָא לְעֵילָא, וּבְעֵיִין לְשַׁלְמָאָה (נ"א לְשַׁמְאָה) וְלְמִיפְק בְּעֵלְמָא. כִּיּוֹן דְּכִהֵנָא מִקְרִיב אֵלִין לְתַתָּא, מִתְקַרְבִין אֵינֹון לְעֵילָא. כְּדִין עַדְבִין סְלִקִין בְּכָל סַטְרִין, כִּהֵנָא יְהִיב עַדְבִין לְתַתָּא, כִּהֵנָא יְהִיב עַדְבִין לְעֵילָא. כְּמַה דְּחַד

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

עם הקדוש ברוך הוא למטה, ואת האחד מוציאים לאותו המדבר, כך גם למעלה אחד נשאר עם הקדוש ברוך הוא, ואחד יוצא לשוטט בעולם לאותו המדבר העליון, ואחד נקשר באחד.

אשתאר ביה בקודשא בריך הוא לתתא. וחד אפקין ליה ליהוה מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, ליהוה מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

לפני ה' תטהרו

וְכָל אוֹתֶם הַסְּפָרִים הַפְּתוּחִים לְפָנָיו וְכַתּוּבִים לְפָנָיו אֵת כָּל אוֹתֶם הַחֲטָאִים, הוּא מְזַכֵּה אוֹתֶם וּמְטַהֵר אוֹתֶם מִכָּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו ה' תְּטַהְרוּ. לְפָנָיו ה' מִמֶּשׁ. אוֹתֶם שְׂאוּמְרִים אֵת הַפְּסוּק, אוֹמְרִים עַד כָּאן וְלֹא יוֹתֵר. וְאִין רְשׁוּת לְאַחַר לומר תְּטַהְרוּ, אֲלֵא הִכְהִין הַגְּדוֹל שְׁעוּבַד אֵת הָעֵבוּדָה, וְקוֹשֵׁר אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּפִיו. וְכִשְׁהִיָּה נִקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפִיו, אוֹתוֹ קוֹל יוֹרֵד וּמְכָה בוֹ, וּמְאִירָה הַמְּלָה בְּפִי הִכְהִין, וְאוֹמֵר תְּטַהְרוּ. עַבְד עֵבוּדָה, וּמִתְבָּרְכִים כָּל אוֹתֶם הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ.

וְכָל אֵינּוֹן סְפָרִין דְּפִתְחִין קְמִיָּה, וְכַתִּיבִין קְמִיָּה כָּל אֵינּוֹן חוּבִין, הוּא מְזַכֵּי לוֹן, וּמְדַבֵּי לוֹן מְבַלְהוּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו יְהוָה ^{אֵלֵינוּ} תְּטַהְרוּ. לְפָנָיו יְהוָה ^{אֵלֵינוּ} מִמֶּשׁ, אֵינּוֹן דְּאִמְרִין קְרָא, עַד הֵכָא אִמְרִין, וְלֹא יוֹתֵר. וְלִית רְשׁוּ לְאַחְרָא דְלִמָּא תְּטַהְרוּ, אֲלֵא כִּהְנָא רְבָא, דְּפִלַּח פּוֹלְחָנָא, וְקוֹשֵׁר שְׂמָא קְדִישָׁא בְּפוּמִיָּה, וְכַד הוּא אֲתַקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפוּמִיָּה, הֵהוּא קְלָא נְחִית וּבְטַשׁ בֵּיה, וְאֵתְנַהִיר מְלָה בְּפוּמִיָּה דְכִהְנָא, וְאוֹמֵר תְּטַהְרוּ. פִּלַּח פּוֹלְחָנָא, וּמִתְבָּרְכִין כָּל אֵינּוֹן עֲלֵאִין דְּאִשְׁתְּאַרוּ.

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים

אחר כך רוחץ גופו ומקדש ידיו להפגס לעבודה קדושה אחרת. עד שיתפנו להפגס למקום

ולביתר אסחי גופיה, וקדש ידיו, לאעלא בפולחנא אחרא קדישא. עד דיתכונן למיעל לאתר

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

אחר עליון קדוש מהכל. שלש שורות מקיפות אותו; של אחיו הפהנים, ולוים, ומכל שאר העם. (ברכות לפניו) זוקפים ידים עליו בתפלה, וקשר של זהב תלוי ברגלו. נוטל שלש פסיעות, וכלם עומדים במקומם ולא הולכים אחריו. (היה מקטיר קטרת).

אחרא עלאה, קדישא מבלא. תלת שורין סחרין ליה, כהני אחוי, וליואי, ומכל שאר עמא בלהו. (ברפאן קמיה) זקפין ידן עליה בצלותא וקטרא דדהבא זקפא ברגליה. נטיל תלת פסיען, ובלהו קיימין בקיימייהו, ולא נטלין בתרייה (הוה אקטיר קטורת).

הקטרת הקטורת

הולף שלש פסיעות אחרות, (רשומה בלב) מקיף את מקומו. הולף שלש פסיעות, וסותם את עיניו ונקשר למעלה. נכנס למקום שנכנס, שומע קול כנפי הפרובים שמזמרים ומקישים בכנפים הפרושות למעלה. היה מקטיר את הקטרת, ושוכף קול כנפיהם ונדבקים בלחש.

נטיל תלת פסיען אחרן, (רשימא בלבא) אסחר לדוכתיה. נטיל תלת פסיען, אסתים עיינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גרפי דכרוביאי מזמרין, ואקישן גרפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתכבא קול גרפיהו ובלחישו אתדבקן.

עת רצון ושמחה

אם הפהן זוכה, שהרי למעלה נמצא בשמחה - אף כאן באותה שעה יוצא רצון האור המתבשם מריחות של הרי אפרסמון טהור שלמעלה, והולך בכל אותו המקום. נכנס הריח לשגי נקבי חטמו, ולבו מתישב. אז הכל הוא בלחש, ולא נמצא שם פתחון פה. פותח הפהן את פיו בתפלה ברצון, בשמחה, ומתפלל את תפלתו.

אי כהנא זכי, דהא לעילא כחידו אשתכח, אוף הכא בההיא שעטא נפיק רעוא דנהורא, מתבסמא מריחין דטורי אפרסמונא דכיא דלעילא, ואולא בכל ההוא אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתיישבא לבא. כדין פלא הוא בלחישו, ופטרא לא אשתכח תמן. פתח כהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי צלותיה.

אחר שסיים, זוקפים הכרובים כמו מקדם את פניהם ומזמרים. אז יודע הכהן שהיה רצון, ועת שמחה לכל, והעם יודעים שתפלתו התקבלה, כמו שכתוב (ישעיה א) אם יהיה חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא שב לאחוריו ומתפלל תפלתו. אשרי חלקו של הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת באותו יום למעלה ולמטה. על אותה שעה כתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

בתר דסיים, וקפין כרובינא במלקדמין גדפייהו, ומזמרינן. כדון ידע בהנא דרעותא הוה, ועידון חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. וצאה חולקיה דכהנא, דהא על ידו חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו, אשרי העם שיהויה ^{אחוריהו} אלהיו.

ההואות על הכפרת

למדנו, בשעה שנכנס עם דם הפר, מוכן בראש האמונה, ומזה באצבעו, ככתוב והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת. ואיך עושה? טובל בראשי (בדבוק) האצבעות, ומזה כמצליף בטפות האצבע לצדי הטביר (השפיע) (הכפרת), מזה ומתכונן, ומתחיל למנות: אחת, אחת ואחת. אחת לבדה, ואחת שכוללת הכל. אחת השבח של הכל, האחת שהכל חוזרים פגגדה, אחת הראש של הכל. אחת כן אחת ואחת, שהם שורים

תאנא, בשעתא דעאל בדמא דפר, מכוין ברישא דמהימנותא, ואדי באצבעיה, כמה דכתיב, והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת והיד עבד. בסים בקפטא (ס"א בקפטא) דאצבעא, ואדי כמצליף, בטיפין דאצבעא, לסטרי קפתורא (ס"א קפטורא) (ס"א כפורתא), אדי ואתכוון, ושארי למגני אחת, אחת ואחת. אחת בלחודהא, אחת דכליל כלא, אחת שבחא דכלא, אחת דכלא אהדרן לקבלה, אחת רישא דכלא. לבתר אחת ואחת, דאינון שריין כחדא,

חלק 1
דף ק"ב
ע"א

כְּאַחַד, בְּרִצּוֹן וּבְאַחֲוָה, וְלֹא נִפְרָדִים
לְעוֹלָמִים.

אחַר שְׂמִינִי לְאַחַת הַזֶּה, שֶׁהִיא אִם
הַפֶּל, מִכָּאֵן מִתְחִיל לְמִנּוֹת
בְּזוּגָה, וּמוֹנָה וְאוֹמֵר: אַחַת וּשְׁתַּיִם,
אַחַת וְשִׁלְשׁ, אַחַת וְאַרְבַּע, אַחַת
וְחֲמִשׁ, אַחַת וְשֵׁשׁ, אַחַת וְשִׁבְעַת. כְּדִי
לְמַשֵּׁךְ וּלְהַשְׁפִּיעַ לְאַחַת הַזֶּה, שֶׁהִיא
הָאֵם (הַיָּם) הַעֲלִיּוֹנָה, בְּדַרְגּוֹת יְדוּעוֹת,
לְפָתֵר (לְנַהֵר לְאַמֵּא) שֶׁל אֵמָּה הַתְּחַתּוֹנָה,
וּלְהַמְשִׁיךְ נְהוּרֵת עֲמֻקִּים מִמְּקוֹמָם
לְכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן בַּיּוֹם הַשְּׁנִי
שְׁנֵי אֲוֵרוֹת מְאִירִים כְּאַחַד, הָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה מְאִירָה לְאֵם הַתְּחַתּוֹנָה, וְעַל
כֵּן כְּתוּב יוֹם הַכְּפוּרִים, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

בְּרֵעוּתָא בְּאַחֲוּתָא, וְלֹא מִתְפָּרֵשׁ
לְעוֹלָמִין.

בתֵּר דְּמֵטָא לְהָאִי וְאַחַת, דְּהִיא אֵימָּא
דְּכֻלָּא. מִכָּאֵן שְׂאִרֵי לְמִמְּנֵי
בְּזוּגָא, וּמִנֵּי וְאוֹמֵר, אַחַת וּשְׁתַּיִם. אַחַת
וְשִׁלְשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע. אַחַת וְחֲמִשׁ.
אַחַת וְשֵׁשׁ. אַחַת וְשִׁבְעַת. בְּגִין לְאַמְשָׁכָא
וּלְגַנְדָא לְהָאִי אַחַת, דְּהִיא אֵימָּא (מֵא)
עֲלָאָה, בְּדַרְגִין יְדִיעוֹן, לְכַתְרָא (ס"א לְנַהֵר
לְאַימָא) דְּאַימָא תַתָּאָה. וְלְאַמְשָׁכָא נְהוּרִין
עֲמִיקוּן מְאַתְרֵיהוּ לְכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל. וְעַל
דָּא, יוֹמָא דָּא תְרִין נְהוּרִין נְהוּרִין כְּחַדָּא,
אַימָא עֲלָאָה נְהוּרָא לְאַימָא תַתָּאָה.
וְעַל דָּא כְּתִיב יוֹם הַכְּפוּרִים, כְּמָה
דְּאַתְמֵר.

במה יודעים אם נתקבלה התפלה

אמֵר רַבִּי יִצְחָק קִפְטָרָא חֲדָא קְשִׁירָא
קְשׁוּרָה לְרַגְלֵי הַכֶּהֱן בְּשַׁעָה
שֶׁהִיא נִכְנָס, שְׂאֵם יָמוֹת שָׁם,
יּוֹצִיאֻהוּ מִבְּחוּץ. וּבְמָה יוֹדְעִים?
בְּאוֹתָהּ זְהוּרִית נוֹדַע וְהִפֵּר, כְּשֶׁלֹּא
נְהִפֵּךְ צִבְעוֹ. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה נוֹדַע
שֶׁהַכֶּהֱן נִמְצָא בְּפָנִים בְּחֻטָּא. וְאִם
יֵצֵא בְּשִׁלּוּם, בְּזְהוּרִית יוֹדַע וְיִפֵּר,
שֶׁיִּהְיֶה צִבְעוֹ לְלֶבֶן, אֲזִי שְׂמִיחָה הִיא
בְּעֲלִיוֹנִים וּבַתְּחַתּוֹנִים. וְאִם לֹא, כָּלֵם
נִמְצָאוּ בְּצַעַר, וְהִיוּ כָּלֵם יוֹדְעִים שֶׁלֹּא
הִתְקַבְּלוּ תְּפִלוֹתֵיהֶם.

אמֵר רַבִּי יִצְחָק קִפְטָרָא חֲדָא קְשִׁירָא
בְּרַגְלֵי דְכֻהֲנָא, בְּשַׁעָתָא דְהוּהוּ
עָאֵל, דָּאִי יָמוֹת הָתָם, יִפְקוּהוּ מִלְּבָר.
וּבְמָה יוֹדְעֵי. בְּהִהוּא זְהוּרִיתָא אֲתִיידַע
וְאַשְׁתְּמוּדַע, כִּד לֹא יִהְיֶה גְּוּגוּי.
בְּהִיא שַׁעָתָא אֲשַׁתְּמוּדַע, דְּכֻהֲנָא
אֲשַׁתְּכַח לְגוֹ בְּחֻטָּאָה. וְאִי יִפּוּק
בְּשִׁלּוּם, בְּזְהוּרִיתָא אֲתִיידַע
וְאַשְׁתְּמוּדַע, דִּינְהִפֵּךְ גְּוּגוּי לְחוּר.
כְּדִין חֲדוּתָא הִיא בְּעֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְאִי
לֹא כֻלְהוּ אֲשַׁתְּכַחוּ בְּצַעַרָא, וְהוּוּ
יְדֵעֵי כֻלָּא, דְּלֹא אֲתִקְבְּלוּ צְלוֹתְהוֹן.

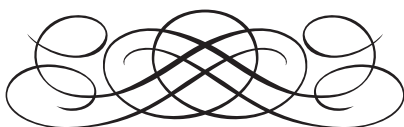
חלק 2
דף ק"ב
ע"א

אם שגורה תפילתו בפיו

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן דְּהוּה עָאֵל, **אָמַר** רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן שְׁהִיָּה נְכֻס, וְטַמְטַם עֵינוּי דְלָא לְאִסְתַּכְלָא וְטַמְטַם עֵינוּי דְלָא לְאִסְתַּכְלָא לְהַסְתַּכְלָא בְּמָה שְׁלָא צְרִיךְ, וְהִיָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל פְּנֵי הַכְּרוּבִים מְזַמְרִים וּמְשַׁבְּחִים, הִיָּה יוֹדֵעַ הַכֶּהֱן שְׁהַפֵּל הִיָּה בְּשִׁמְחָה, וְיֵצֵא בְּשָׁלוֹם. וְעַם כָּל זֶה, בְּתַפְלָתוֹ הִיָּה יוֹדֵעַ, שְׁהַמְלִים יוֹצְאִים בְּשִׁמְחָה וּמִתְקַבְּלִים וּמִתְפָּרְכִים כְּרָאוּי, וְאִזּוּ הִיא שִׁמְחָה בְּעֵלְיוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן דְּהוּה עָאֵל, וְטַמְטַם עֵינוּי דְלָא לְאִסְתַּכְלָא בְּמָה שְׁלָא אֲצַטְרִיךְ, וְהוּה שְׁמַע קַל גְּדַפֵּי כְּרוּבֵיָא מְזַמְרֵי וּמְשַׁבְּחֵי. הוּה יוֹדֵעַ פְּהֵנָא, דְכֻלָּא הוּה בְּחֻדְוָה, וְיִפּוּק בְּשָׁלוֹם. וְעַם כָּל דָּא בְּצִלּוֹתֵיהּ הוּה יוֹדֵעַ, דְּמַלְיוֹן נְפָקִין בְּחֻדְוֹתָא, וּמִתְקַבְּלָן וּמִתְפָּרְכָן (דף ק"ב ע"ב) כְּדָקָא יְאוּת, וּכְדִין חֻדְוֹתָא הִיא בְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי.

בס"ד

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון												
בנק	סניף														

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה								
4	7	6	9	5						

אני/הח"מ _____ (שם בעל/ החשבון ממוצע בספרי הבנק) _____ מס' זהות _____

רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו/נו הניל בסניככם, בנין תרומה בסכומים ובמועדים שיוצאו לכם מדי פעם באמצעי מגנטי, ע"י ז"ג עדן התחנות" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

2. ודוע לי/לנו כי:
א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ולז"ג עדן התחנות" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.

ב. אזהרה/גריה רשאה/ם לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
ג. אזהרה/גריה רשאה/ם לבטל חיוב, לא יותר משעשים ימים ממועד החיוב אם אכזיב/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו.

3. ודוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נכונים שעלינו להסדיר עם המוטב.
4. ודוע לי/לנו, כי סכומי החיוב עפ"י ההרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.

5. הבנק יפעל בתאמת להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
6. הבנק רשאי להוציא/נינו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.

7. נא לאשר לי/נו עדן התחנות" בספח המחבר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי ההרשאה מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____

חתימת בעל/י החשבון _____

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון												
בנק	סניף														

אישור הבנק

לכבוד "ז"ג עדן התחנות" (עפ"י זורח פ' לך לך)

רח' נחשון 20 בית שמש 29099

בית שמש

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה								
4	7	6	9	5						

קבלנו הוראות פ. _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מגנטי שהצגנו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בתאמת לפירוט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בתאמת כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/י בעל/י החשבון מן ההסדר.

אישור זה יא' פועל בתחייבות/תוכים כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

ככבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____